öykü

bir günü bitirme sanatı

banu özyürek

everest

Banu Özyürek'in çok sevilen ilk öykü kitabı okurla yeniden buluşuyor!

Bir Günü Bitirme Sanatı'nda dünyayla arasında kurduğu köprüleri her defasında kendi yıkan kadınlar var. Özyürek günlük hayatın sıradan olayları üzerine öyle bir mercek tutuyor ki küçük bir izin, anlamın karnında derin bir yarık olduğu anlaşılıyor; insan hayattaki güvenli yerini kaybediyor. Bir şüphe beraberinde başka şüpheleri getirirken hiçbir nesnenin, duygunun, düşüncenin eski halini korumadığı, yeniden başlamanın mümkün olmadığı bu öykü dünyasında en iyi şey bir günü bitirmek. Ama günler günleri kovalıyor ve yeniden kuruluyor köprüler. Yeniden yıkılmak üzere elbette.

Semra'yla buluşmamız benim için çok büyük bir anlam taşıyordu (anlamı kendisini aşan tüm şeyler gibi ayağıma dolanacağını seziyor ve göbeğimi daha çok içime çekiyordum). Bir çeşit yeterlilik sınavıydı bu iş artık (ne kadar insansınız?). Gurur meselesiydi (korkarım sizi kabul edemeyeceğiz). Randevu noktamıza yaklaştıkça mide bulantımı, hatta her şeyiyle midemi daha çok hisseder olmuştum. Gözümle hızla taradım alanı; bir hayal kırıklığı ama ne yalan söylemeli, aynı zamanda bir rahatlama... Gelmemişti.

EVEREST
www.everestyayinlari.com
f/everestyayinlari
/everestkitap
/everestyayinlari
9 786051 855363

NURSEM BANU ÖZYÜREK

1979 İstanbul doğumlu. Kabataş Erkek Lisesi'ni ve Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo – Televizyon ve Sinema Bölümü'nü bitirdi. Öyküleri; *Sözcükler*, *Özgür Edebiyat*, *Kültür Mafyası*, *Öykülem*, *Edebiyatist* ve *kitap-lık* dergilerinde yer aldı. *Bir Günü Bitirme Sanatı* isimli öykü kitabı 2015'te yayınlandı. 2019'da yayınlanan ikinci öykü kitabı *Poz* ile Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü kazandı.

BANU ÖZYÜREK

BİR GÜNÜ BİTİRME SANATI

§

Yayın No 1966
Türkçe Edebiyat 806

Bir Günü Bitirme Sanatı
Banu Özyürek

Editör: Murat Çelik
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2015, Banu Özyürek
© 2020, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-3. Basım: 2015-2017, Raskol'un Baltası
4. Basım: Kasım 2020, Everest Yayınları

ISBN: 978 - 605 - 185 - 536 - 3
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel:(0212) 674 97 23 Faks:(0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel:(0212) 513 34 20-21 Faks:(0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

BİR GÜNÜ BİTİRME SANATI

içindekiler

Bir günü bitirme sanatı **13**

M.'nin 78. yalanı **37**

M.'nin 79. yalanı **44**

Yara **50**

Annem için küçük bir cinayet **56**

Cinayet kim ben kim **61**

Sarabande **67**

Unutulmaz peruk **72**

Şey'i beklerken **79**

Öpse ya beni **84**

Bilen duyan kıvrılan varsa, lütfen **90**

annem için

Çocuk henüz çocukken
bir keresinde yabancı bir yatakta uyandı
ve şimdi hep tekrar uyanıyor

Peter Handke, Çocukluk Şarkısı

Bir günü bitirme sanatı

Semra,
Günaydın. Bana küçük de olsa bir umut veriyorsun.
Şimdi kahvaltı etmeliyim.

Bir saat oldu herhalde. Ayak parmaklarımı seyrederek bu kadar oyalanabildiğim için memnunum. Kısa, zararsız, geri dönüşü mümkün bir ölüm gibi. Yalnız yaşayan bir insan için bu tür ölümler çok değerlidir (Semra hâlâ aramadı). Gereklidir de. Her şeyi unutur; düşünceden, kafamın içindeki laf dalaşından, kara deliklerden, hayata dair umut, hayal, sıkıntı, ihtimal, şüphe gibi pek çok ıvır zıvırdan, başkalarından (kendimden) (Semra'dan) kurtulurum. Zahmetsiz ve rüyasız bir uykuya dalarım. Orada ne iyi şeyler vardır artık ne de kötü şeyler. Sadece başparmağım. Benim gibi bir insanın hayatta en çok ihtiyaç duyduğu şey başparmağıdır, mide hapı ve heyecan hapının da bir kenarda bulunması şartıyla...

Gün, on üç saat kırk beş dakika olsaydı bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. İhtiyaçlarımı hesapladım, tastamam

on üç saat kırk beş dakikada her işimi görüyorum. Kalan vakit konusunda ise bazı sorunlarım var. Tanrı, insanı yalnız yaratmamalıydı! İçine bir insan daha koymalıydı. Parçalanmış benlikten bahsetmiyorum. Gerçek bir ikinci insan sözünü ettiğim (esaslı bir Semra). Böylelikle sorunlarımı harici Semra'ya ihtiyaç kalmadan çözebilirdim. Tanrının bu ihmali yüzünden başıma neler geldi.

Evet, geçenlerde bir delilik edip Semra'yı aradım. Başka birini de pek tabii arayabilecekken ve Semra'yı seçmem için hiçbir özel sebep yokken, konuşacak konumuz dahi yokken, tamamen öylesine, onu aradım. Tesadüflerin hayatımızı değiştirdiğini anlatan, kaderin bu şakasını çok seven filmler vardır. O filmlerden biri olabilirim diye heveslendim. Ama bazı tesadüfler de (nedense) hiçbir şeyi değiştirmiyor. Aynıyım. Hayatım, Semra'yı aramadan önceki hayatımın aynı. Küçük bir umut farkıyla. Bunun da işe yarayıp yaramadığını yakında anlayacağız.

Ne zamandır kimseyi görmüyordum. Muhtemelen böyle bir ihtiyacım vardı ama onu bastırmak daha iyi bir seçenek gibi duruyordu. Nefes alma kabiliyetimle ilgili bir sorun yaşıyorum çünkü. Sokaklardan korkuyorum.

İnsanların küçümsediği şu hastalığa tutuldum. Bunu şımarıklık olarak algılıyorlar, oysa yaşamak her zamankinden daha yorucu ve zahmetli bir iş haline geldi. İnsan her an yaşadığını bilerek yaşamamalı, biraz da gelişine ya da gidişine yaşamalı. Bense her an yaşadığımın farkındayım (başparmağımla geçirdiğim değerli dakikaları saymazsak) ve bu nasıl bir azap tahmin edemezsiniz.

Dışarı çıktığım zaman dünya üzerime kapaklanacak sanıyorum. Pencereyi açıp bakıyorum ama cesaretim yok. Yüzlerce insanın geçip gittiği yollarda ne hükmüm olabilir. Herkes koşuyor. Diğer herkes de telefonla konuşuyor. Bir kalp krizi geçirmem

an meselesi. Şehrimizin trafik problemi yüzünden hastaneye zamanında yetiştirilmem oldukça zor görünüyor. İnsanların pek çoğu ilkyardım konusunda bilgisiz. Bilgili olanlar, bilgilerini en son ne zaman gözden geçirmiştir hem? Onlara da güvenemem. Beceriksizin biri kalp masajı yapıyorum zannederken kaburgalarımı kırabilir, suni teneffüs esnasında bütün ölümcül hastalıklarını bana bulaştırabilir. Başım dönüyor, yollar uzuyor, gözlerimin önüne her şeyi buğulu ve ışıklı gösteren bir filtre iniyor, dünya varlığımı ezecek kadar büyüyor, büyüyor, sokaklar ve hava büyüyor. Hiçbir şey size göründüğü gibi değil artık, her şey bana göründüğü gibi; noktacıklı, noktacıklı, noktacıklı... Evim iyi ama, küçük ve güvenli. Ambulansı aramam gerektiğinde heyecandan unuturum diye adresi bir kâğıda yazıp telefonun yanındaki duvara yapıştırdım. Heyecandan unuturum diye ambulansın numarasını da onun yanına yapıştırdım. Kapıyı kilitlemiyorum ve komşularıma iyi günler demeyi ihmal etmiyorum. Bir gün belki de beni ölümlerin en beterinden kurtaracaklar, kim bilir.

Bu arada müthiş sıkıcı olduğumu keşfettim ve bunu elimden geldiğince saklamak niyetindeyim. İletişim kabiliyetimi yitirdim (sanırım kabiliyetlerden biri tükenince, diğerleri de onu takip ediyor), tabii bunu da sır olarak saklıyorum. Yoksa kimi arasam, yapacak bir şey, konuşacak bir arkadaş bulamadığım için onu aradığımı anlayacak. Yalnızlığım ortaya çıkacak (eşitlik bozulacak) (buluşmak istemeyecekler) (buluşmak isteyen de tam randevu günü arayıp –gelemiyorum– diyecek). İnsanlar normal şartlarda yapacakları şeyleri, siz istiyorsunuz diye yaptıklarında bir tür zorunluluk ve ağırlık hissederler. Hele sizin ihtiyacınız var diye yapıyorlarsa, ağırlığı ve zorunluluğu iki kat fazla hissederler. Bu

da işin bütün tadını kaçırır. Eşitler arasında yaşanmayan hiçbir şeyden, eşitliğin aşağı tarafına meyledene hayır gelmez.

Diyelim ki dünyanın en iyi insanını buldum ve onunla buluştum. Ne olabilirdi ki? Muhtemelen görüşmenin ilk yirmi dakikasında foyam ortaya çıkacaktı. Çünkü ne başkalarının söyleyeceklerine ne kendi anlatacaklarıma inancım kalmıştı. Patronumdan yakınabilir, hoşlandığım birinden bahsedebilir, ne kadar sevilesi bir insan olduğumu kanıtlayabilmek için yaşam öykümden seçme parçalar anlatabilir, eski kocama küfredebilir, aralara da bir iki espri sıkıştırabilirdim. Çoğu insan bunu yapar ve hiç de gocunmaz. Fakat karşımdaki ağzını açtığı zaman burnuma doğru sallanan bir inek dili görecektim ben, bunu biliyordum, bundan emindim. Konuşmak geviş getirmekten farklı değildi artık. Sözcüklerden ot tadı alıyordum. Kendini insan sanan ineklerdik biz ve bunu anlamış üç beş talihsiz inekten biri de bendim. Benim gibiler için gerçeğin en büyük lütfu, biraz daha az gerçek olması olurdu.

Yine de Semra'yı aradım çünkü yaşıyordum (ölmeye cesaret edemeyebilirsiniz, dünya en azından bu kadarını anlamalı). Sevindi. Ben de sevinmesine sevindim (gerçekten). Büyük bir heves ve mutlulukla hazırlandım. Saçlarımı taradım, parfüm sıktım (bu çok gösterişli olacaktı), parfümü sildim, aynanın karşısında göbeğimi içime çektim, uygun sutyeni seçtim. Göğüslerimin yapay bir şekilde büyük yahut olduğundan küçük görünmesini istemiyordum. Ölçülü ve uygun olmalıydım. Ölçülü ve uygun makyajımı da yaptım. Hazırlık için harcadığım dakikalar (saatleri bulan) çoktandır geçirdiğim en tatlı, en hoş zamanlardı. İnsan bir inek olarak da pekâlâ yaşayabilir diye düşünmeye

başlamıştım. Yine de ağzımda acı bir tat vardı, neyse ki mide hapı konusunda tedbirliydim.

Semra'yla buluşmamız benim için çok büyük bir anlam taşıyordu (anlamı kendisini aşan tüm şeyler gibi ayağıma dolanacağını seziyor ve göbeğimi daha çok içime çekiyordum). Bir çeşit yeterlilik sınavıydı bu iş artık (ne kadar insansınız?). Gurur meselesiydi (korkarım sizi kabul edemeyeceğiz). Randevu noktamıza yaklaştıkça mide bulantımı, hatta her şeyiyle midemi daha çok hisseder olmuştum. Gözümle hızla taradım alanı; bir hayal kırıklığı ama ne yalan söylemeli, aynı zamanda bir rahatlama... Gelmemişti.

(Semra) On sekiz dakika gecikti. Üstelik yürüyüşünde herhangi bir telaş, yüzünde mahcubiyet yoktu. Zaten telefonla konuşuyordu ve onu öpmek için görüşmesinin bitmesini beklemek zorunda kaldım. Tek bir el işareti ile (yine telaşsız ve mahcubiyetsiz) beni on dakika kadar daha bekletti. Yanı başımda olduğu halde ilişkiye başlayamıyorduk ve bunu gören birileri varsa herhalde beni küçümsüyordu (elbisesi gerçekten güzeldi). Beklerken ara ara ona bakıp gülümsemem de gerekti. Görüşmesi devam ederken anlayamadığım bir biçimde bazen boş gözlerle, bazen gülerek bana bakıyordu. Suratının ortasına bir tokat patlatmak geliyordu içimden. Gülüyordu Semra (karnına bir yumruk indirmeliydim belki de). "Ama ben ona böyle olacağını söylemiştim," diyordu. Muhtemelen zamanında Semra'yı dinlememiş biri, şimdi bu hatasının bedelini ödüyordu. Etrafımızdaki insanlarda ben de konuşmanın bir parçasıymışım izlenimi uyandırmak için kaşlarımı kaldırıyor, "Söylemiştin sen" anlamına gelecek ifadeler takınıyordum. Suratına şöyle okkalı bir tokat ne kadar yakışırdı Semra'nın. Olmadı.

Herkes benimle dalga geçiyor; Semra telefon görüşmesini uzatarak kendini büyütüyor, beni iyice küçültüyor, onu prenses ilan eden bir kahkaha atıyor, nefes alamıyorum, söylesem mi, ama telefonla konuşuyor ve gülüyor, hastalığımı itiraf edersem görüşmesini kısa kesecek ve görüşmemizi kısa kesmek isteyecek. Hastanelerde zaman kaybetmek, hastaları teselli etmek ona göre değil. Semra'ya baktım. Yok dedim içimden, iyi insan kalmadı (belki de abartıyorum). Fakat sürekli ezildiğimi, itildiğimi, önemsenmediğimi düşünmek içimdeki şiddet duygusunu körüklüyor. Birini yere yatırıp yüzünü tekmelesem ve burnunu dümdüz etsem, kendimi bir parça iyi hissedeceğim herhalde. Böyle birini kim küçümseyebilir? Hayır, şiddeti küçümsemeye kimse cüret edemez.

Evde kalmalıydım.

Heyecan haplarımı kontrol ettim, bir önceki ve ondan önceki kontrolümde durdukları yerde durmaya devam ediyorlardı çok şükür.

Küçük ve sıradan bir şirkette basit ve önemsiz bir işim var. Mesai arkadaşlarımın çoğu aptal ama doğrusu benden iyi beceriyorlar yaşamayı, bir yolunu bulup her şeyi hallediveriyorlar. Şule var mesela. Ah Şule'yi anlatacak kadar bile güçlü bulmuyorum kendimi. Ama Şule gibi birinin olması, yani şu dünyada var olması beni incitiyor. Böyle şeylere kafayı o kadar çok takıyorum ki birkaç seneye kalmaz çaresiz bir hastalığa yakalanacağım.

Sabah sekizde masama geçiyor, bütün gün mesai arkadaşlarımın yaşam becerilerini kıskançlıkla izliyor, akşam altıda kartımı basıp koşarak evime gidiyorum. Koşarak dediysem, servisle... Şirket servisinin iki arkadaşa torpil geçtiğini ve onları daha yakın bir noktada bırakmak için yolu uzattığını fark ettim. Bu

konuda bir konuşma yapmak için hazırlanıyorum. Hakkımı haksızlık anında aramam mümkün değil ne yazık ki. Her şeyi ölçüp biçmeli, tüm karşılıklara uygun karşılıklar arasından beni en güvenli alanda tutacak olanları seçmeliyim.

İşte Semra bu amansız, anlamsız ve zor yaşantımda, güzel ve kendine göre riskleri de olan bir ihtimaldi. Denemeyi göze aldım (sanırım büyük bir şirkette önemli bir görevi vardı. Öyle değilse bile şirketini gözünde büyütüyor, görevini önemsiyordu ve işyeri servisi ona, bana oynadığı türden bir oyun oynasa konuşma metinlerine minnet etmeden kıyameti koparırdı).

Nihayet öpüştük.

Yürürken sık sık insanlar girdi aramıza. Demek ki ayrılmaz bir bütün gibi görünmüyorduk. Bazen kocaman bir çantanın, bazen bir el şakasının ardında kalıyordu Semra. Haklıymışım, konuşacak bir şeyimiz de yoktu. Varmış izlenimi yaratmak için saçma sapan şeyler anlattım. Başını sallayarak dinledi beni. Sonra da ben başımı sallayarak onun saçmalıklarını dinledim (Allahım ne bitmeyen bir azapmış). Üstelik ha bire dilim sürçüyor, kelimelerin arasına münasebetsiz ş'ler, düşüyormuşum duygusu veren j'ler karışıyordu. Birbirimizin yüzünde (gelip geçenin yüzünde), şarap kadehinde ve sık sık yerde bir ipucu arıyorduk. Konuşmak, ama laf döküp saçmak değil gerçekten konuşmak, ne zor, ne güzel bir şeydir. Kaç yıl var ki bu şekilde kimseyle konuşmamıştım. Semra'yla yapabileceğimizi umdum (umuda sığınacak kadar çaresiz bir zamanımdaydım). Beni sohbetine değer bulması için ağırbaşlı görünmeye, yürürken dengemi korumaya ve kimseye çarpmamaya, otururken çerez kabuklarını masaya dökmemeye, dumanımı yüzüne üflememeye çalıştım. Yine de beceremedik.

Her çaresizlik anında olduğu gibi anılara saldırdık. Anılar maharetli ellerde siyah beyaz fotoğraf tadı verebilirdi. Evet anılar, adabınca kullanırsanız şık bir dolgu malzemesidir. Eski günlere dönmeye uğraşıyorduk biz de, ama pek silikti hatıralarımız. İkimizin de umurunda olmayan şeylerdi çoğu. Zaten başkalarıyla yaşadığımız birkaç olayı birlikte yaşadığımız yanılgısına düştüğümüzü anlayınca anılardan konuşmak da manasızlaştı.

Kötü bir huyum var; benim için iyi olmayacak şeyleri, söylediğimde beni aptal durumuna düşürecek şeyleri, inadına söyler, sanki kendimi bile isteye rezil ederim insanlara. Tüm bu acınası tiyatro devam ederken içimden biri bağırır; devam et, devam et!

Semra şaşkın gözlerle bana bakarken bunların hepsini yaptım.

Onu görünce neden bir başkasını değil de kendisini aradığımı anlamıştım. Semra güzel, neşeli ve biraz da aptaldı. Güzelliği ile peşinen hoş şeyler vaat ediyor, neşesi ile hayatın sıkıntılarını küçümsüyor, aptallığı ile zeki insanlarda rastlanan o kibirli samimiyetsizliğin çok uzağında duruyordu. Şüphesiz tek bir adayım vardı, sevgili Semra.

Zarif bir el hareketiyle kadehine uzandı. Aynı zarafetle gülümseyip susmaya devam etti. Ben de henüz külü birikmemiş sigaramı küllüğe götürdüm bir kez daha. Yan masada oturanlar da bizim gibi miydi (biz nasıldık) acaba? Eşleri değişirsek daha iyi bir kombinasyon elde eder miydik? Ya onlarınki gerçek bir buluşmaysa? Ya onlar birbirlerinin anlattıklarına gerçekten şaşırıyor, bir sonraki cümleyi iple çekiyorlarsa... Ya onlar birçok makul aday arasından diğer hepsini eleyerek birbirlerini seçmişlerse?

Zavallı Semra. Onun için üzüldüm. Borçlu hissediyordum; bir sirk hayvanı gibi numaralar yapmaya başladım. Benden sıkılmasın diye öyle çok uğraştım ki, elimi kolumu sallamaktan, sesimi

yükseltip alçaltmaktan, mimiklerimle sohbetimize renk katmaya çalışmaktan yorgun düştüm. Hakkını yemeyeyim, o da esnememek için çene kaslarını sıkmaktan mahvoldu. Burun delikleri açıldı, gözleri sulandı ama dayandı. Tuvalete gittiğimde saatine baktı ve doya doya esnedi (fesat mıyım?). Ben de tam klozetten kalkarken yeniden oturup işedim, kalkıyordum, bir daha oturup işedim. Sinirden. Tuvaletin kapısını kilitlemediğim için biri içeri girmeye kalktı. Dolu, dedim. Neden kilitlemiyorsunuz canım, Allah Allah, dedi. İlkyardım eğitimi aldınız mı, demedim. En eski ve harikulade kanca sistemine ne oldu? Kimse kanca kilit sistemli bir tuvalette mahsur kalmaz. O çevrilen şeyleri açmak için hangi yana çevirmem gerektiğini tekrar edip duruyorum işerken. Unutmuşum, dedim gülümseyerek. İçeri girdi çantasını ve saçlarını sallayarak. Bir sıfır mağluptum. Kapıyı kilitledi. İki sıfır galipti. Masaya döndüm.

Benden sıkıldığını anladığımı belli etmemeliydim, ikimizi de utandırırdı bu. Ben sıkıcı biri olduğumu kabul etmek zorunda kalırdım, o da yanlış bir tercih yaptığını. Göze alamadık. Oturdukça oturduk ve oturdukça müthiş sıkıldık. Artık kalkmanın ayıp olmayacağı kadar vakit geçirdiğimizde garsona el ettik. Hesabı ben ödedim ve bu konuda hiç de ısrarcı olmadı. Üstüne bir de para mı vereceğiz, dedi yani zarif bir şekilde. Zarafetin kabası da gerçekten ağır ve hüzünlü. İlk karşılaştığımızda onu evire çevire dövmeyi düşünen bendim. Ama gecenin sonunda böğrüme, ciğerlerimi yerinden oynatan bir yumruk yedim. Yine ararsam (ki aramayacağım) bu sefer buluşmaya istekli olmaz herhalde. Belki de telefonu bile açmaz (ya açarsa?).

Bir şey yeniden yaşandığında, ilkinde ona verdiğimiz anlam silinebilir mi? Semra benim sözcüklerle başı derde girmiş

biri olduğumu unutabilir mi? İnsanlıktan el ayak çektiğimi. Buluşmamızın nasıl bir felakete dönüştüğünü...

Semra,
Her şeyin başka türlü olmasını isterdim. Bunda bir tuhaflık yok, insanların çoğu başka türlüsü ile daha mutlu olacaklarını düşünürler.
Ellerinde hiçbir delil ve güvence yokken yine de böyle düşünürler, çünkü kimse mutlu değildir ve genellikle mutluluğun mümkün olduğunu varsayarız. Burada değil ama orada. Şimdi değil, sonra. Evde değil, dışarıda. Dışarıda değil, içeride. Ben de onlardan biriyim. Mutluluğumu varsayıyorum. Şöyle söyleyeyim, seninle mutlu değildim. Ama olabilirdim. Eğer sen beni aramış olsaydın. Herhangi bir şey yaparken, biraz da münasebetsiz ziline sinirlenerek telefona koşsaydım, sesimin tonu ile sana pek de uygun bir zamanda aramadığını hissettirseydim,

talep eden sen olsaydın,
gıdım gıdım arz eden ben olsaydım,
sesindeki heyecanla, konuşmayı bir cümle daha uzatmak isteyişinle gönlüme bir güven duygusu dolsaydı,
bu geceyi yarının ümidiyle geçireceğini bilseydim...

Görüşmemizin üzerinden bir hafta geçtiği halde aramadın. Daha önce de aramazdım ve görüşmemize sebep senin aramandır, diyebilirsin. Bunlar doğru. Ama yine de bir beklenti içine girdim. Seninle sıkıldığım halde ve senin de benimle sıkıldığını bile bile aramanı umuyordum. Aklımda sadece

sen vardın. Bana bir şans daha vermeliydin. Sana yapabileceğimi göstermeliydim.

Mektubumu tam ortadan ve sonra onun da ortasından katlayarak zarfa koydum. Masamdaki diğer zarfların yanına bıraktım ve salona, pencere kenarındaki koltuğa geçtim. Ne yaparsam yapayım hep hiçbir şey yapamıyor gibiyim. Hareketlerim ve sözlerim hayata geçemiyor, çeperindeki kılıf içinde kalıyor sanki. Uyanalı yalnızca birkaç saat olmuş...

Ben yirmi dört saatlik bir insan değilim. Neden insanlara benzer yaşamları varmışçasına standart bir gün biçildiğini de anlayamıyorum. Daha ne kadar camdan bakabilirim. Çam ağacı bile benden sıkıldı, imkânı olsa toparlanıp yan bahçeye taşınacak. Sonra kaldırımlar da benden sıkılacak. Çam ağaçlarının ayaksız, kaldırımların dilsiz olduğuna sevineceğim neredeyse. Zaman meselesine gelince, bir dilekçeyle ihtiyaç duyduğumuz kadarını talep edebilir, kişiye özel uygulama ricasında bulunabilirdik. Kim bilir bunun için de bilmem ne duasını yatmadan önce kaç yüz kere okumamız gerekirdi. Eh ama... Tanrı varsa, aklından ve adaletinden şüphe duyuyorum. Yoksa da var olmalı ve tüm bu saçmalığa bir el atmalı.

Yapacak bir şey (hâlâ) yok. Yerimden kımıldamadan gözümü raflarda gezdirip bütün kitapların ismini okuyabilirim, bu da bana kaybedilmiş bir saat kazandırır (bu kitapları yazarken ne çok zaman kaybetmişlerdir kim bilir). Edebiyatın bir kısmı düşünce, bir kısmı ıstırap, bir kısmı hayal ürünü olabilir ama çok inandığım teorime göre hatırı sayılır bir kısmı da can sıkıntısından doğmuştur. Can sıkıntısını, ıstırabın bir çeşidi olarak görenler var. Hayır, ıstırap sizi oyalar, can sıkıntısının ise hiçbir zaman böyle

bir faydası yoktur. Acı çeken insan bir meyhane toplantısında başrolü kapar, şefkat hatta saygı uyandırır. O, hayatın karşısına dikilmiş, cesur ve değerli bir varlıktır. Herkes ufak tefek acılarını ortaya dökmek suretiyle bu saygıdeğer varlığın yanına biraz olsun yaklaşmaya, onun insanlık endamından nemalanmaya çalışır. Canı sıkılansa masanın köşesinde oturup arka arkaya sigarasını yakan, size sürekli suçluymuşsunuz gibi bakan, açıkçası üzerinize dar gelen bir bluz giymişsiniz gibi huzursuzluk yaratandır. Herkes kaçıp canını, zamanını, değerli yaşamını bu varlıktan kurtarmak ister.

Hayır, okumayacağım. Bir beceriksizlik diye algılıyorum okumayı (insanlar yaşıyor). Başkalarının hikâyesine muhtaç olduğumu kabul etmekte zorlanıyorum. Bazen ben de bir tane uydurayım diyorum ama evden pek çıkmadığım için en fazla ekoseli koltuğu ya da makarna süzgecini anlatabilirim (sanırım dünyanın en sıkıcı koltuğu ile en hüzünlü süzgecidir bunlar). Kimse okumaz. Semra bile... Denesem? İnsan yalnızlıktan yaptığı hangi işi yalnızlığını unutarak yapabilir ki. Tırnağımı bile kesemem ben (abartıyor muyum?).

Semra,
Bu kadar kötü ve umursamaz olabilir misin gerçekten?
O gün sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamalıydın.
Biliyorsun çok saçmalamıştım. Yanlış bir şey söyleyip seni ürkütmekten, incitmekten, hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuş ve hiç durmadan saçmalamıştım. Nasıl da pişmanım.
Şimdi sen yoksun. Ama sana yazmak var. Bak, sen olmadan da seninle ilgili bir şey var olabiliyor ve senin namına iş görüyor.

Bu mektupların benim için önemini bilsen ne çok şaşırırdın. Sevinir miydin? Korkardın galiba. İnsanlar büyük tutkulardan korkar ya da iğrenirler. Tutku ilkeldir zira. Ne yapacağı, ne yöne sıçrayacağı, kimi yiyeceği belli olmaz.
Kusura bakma ama beni aramayarak işleri çığırından çıkaran sensin. Varlığımı bu kadar kesin bir şekilde inkâr etmeseydin, beni tanıyacak bir sen yaratmak ihtiyacı duymayacaktım. Terk edilmiş bir sevgilinin ezikliği ve yalnızlığı içindeyim. Albümleri karıştırıp seninle çekilmiş bir resmimizi buldum. Biliyorum büyük bir şirkette önemli bir işin, hobilerin, amatör de olsa at biniciliğin ve cumartesi akşamları buluştuğun sevimli bir arkadaş grubun var. Çantan daima temiz ve düzenli. Yırtık bir eşofmanla değil, güzel bir pijamayla giriyorsun yatağa. Kendine bakıyorsun. Kendini önemsiyorsun. Kendini seviyorsun.
Peki nasıl yapabiliyorsun tüm bunları?
Şimdi bırakıyorum, yoksa kötü şeyler yazacağım.

Yarın sabah bu mektupların hepsini postalarım. Ayrı ayrı. Şaşıracak. Boşluğuna gelecek ve bana ilgi duymaya başlayacak. Sonra düzenli bir şekilde devam ederim mektuplarıma. O zaman da alışır, ilgisi artar ve hep bekler. Bir gün bu mektupları kesersem, ayaklarıma bile kapanabilir. Ah Semra, ah Semra... Beni nasıl hesaplara mecbur ediyorsun. Bir dakika.

Rasim Abi aidat makbuzunu getirmiş. Rakamı yüksek buldum, işkillendiğimi anlasın diye makbuza bir süre baktım. Bu işte bir bit yeniği olduğu belli. Ben makbuza bakarken, o da tavana baktı; sanki tavanda hepimizin geleceğini ilgilendiren önemli bir bilgi var da Rasim Abi bizler adına onu idrak ediyor. Hiçbir

şeye sesimi çıkarmadığım ve apartman içindeki tartışmalara katılmadığım için beni saf sanıyorlar. Herhalde kendi aidatlarının bir kısmını da benim daireye yüklediler. Bütün kötülükler mümkün. Biraz yumuşak yüzlü olmaya görün, herkesin size atacak bir kazığı mutlaka vardır.

Rasim Abi'yle çöp meselesini konuşsam mı? Bazı günler benim çöpümü almıyor. Poşetinin hışırtısını duyunca küçük, sessiz adımlarla kapıya gidiyor, gözetleme deliğinden bakıyorum. Amaaaa, ben ne zaman böyle yapsam zile basıyor uyanık. Onunla karşılaşacak daha doğrusu heyecanımı saklayacak cesaretim olmadığından kapıyı açamıyor, çöpü veremiyorum. Hışırtısını kaçırdığım zamanlarsa basmıyor zilime ve çöpü almıyor. Bu konuda bir konuşma yapmak için hazırlanıyorum elbette. Masamın üstünde on beş yirmi konuşma metni birikti. Bir gün herkesle konuşacağım.

Semra'yı arasam mı? Neyse şimdi hemen, şey gibi olmasın...

Semra,
Seni aramamak için üç tabak makarna yedim, üzerine dört tane sigara içtim ve banyoyu temizledim. Yine seni aramamak için birazdan çekirdek çitlemeye başlayacağım. Ne zaman duracağımı tanrı bilir. Evde çok fazla çekirdek var, inan bana çok fazla var.
Yalnız senin inadın da... bizdeki çekirdekten fazlaymış!
Arasana.

Durum kötü. Mesele sadece ben de değilim burada. Can sıkıntısı için icat ettiğimiz her şey bize zavallılığımızı hatırlatıp daha fazla canımızı sıkmaktan başka bir işe yaramıyor.

Konsere gitmiş bir münzeviyi düşünün, yerinde sallanıp izleyicilerin oluşturduğu kımıltılı kalabalığın bir parçası olmaya çalışırken dudaklarını iki yandan çeken hayaletler varmış gibi nasıl zorla gülümseyecektir. Bedeni, onca beden arasında birden hantallaşacaktır.

İnsan ayda yürüdü, kalbi açıp içine pil koydu (mikseri buldu). Can sıkıntısı karşısında ise bir maymun gibi ellerini iki yanına sarkıtmaktan başkaca şey yapamıyor. Ah evet, kurslar, dernekler, hobiler... Saçmalıklar, aidatlar, yeni isimler, küçük bakışmalar (ter kokusu). Arjantinliler sıkıntıdan tango yaptığımızı, İtalyanlar hep birlikte makarna pişirdiğimizi duysa ne derlerdi acaba (biz de öğreniyor göbek dansı)?

Böyle olmayacak. En iyisi Semra'yı aramak. On dakika sonra arayacağım. Hem şimdi oturur söyleyeceklerimi de bir kâğıda yazarım. Böylece mümkün mertebe az saçmalarım. Geçen gün çok dalgındım, kafam karışıktı, umarım saçmalamadım, diye de araya sıkıştırırım. Eveett, dur bakalım:

Konuşulacak konular

1. Nasılsın?
2. O akşam eve rahat döndün mü?

Başka ne olabilir...

3. Sesin tuhaf geliyor, hasta mısın? (sesi iyi geliyorsa da; sesin çok iyi geliyor, keyfin yerinde sanırım...)

Yok, bunlar çok gereksiz oldu. Hiçbir cazibesi olmayan cümleler. Tanrım ne kadar sıkıcıyım!

Öööf! Çocuklar da amma ses yapıyor (hele şu mavi etekli kız). Kafamı toplayamıyorum ki. Mavi etekli kızın adı Berna.

Annesi camdan, "Bernaaaa, Bernaaa," diye bağırıyor sürekli. Bir şey de söyleyemezsin şimdi. Gözlerini koca koca açıp "hanımefendi" diyen anneleri vardır.

Şu Berna diyen, gerçekten beni sesiyle öldürecek denli büyük bir "Hanımefendi" diyebilir. Diyemeyenler, durumu babalara havale eder. İster misin babalardan biriyle aramda yasak bir aşk alevlensin. Aşk vakit geçirmek için iyi bir meşgaledir. Akşamları şiir bile okurum. İnsan bazı acılarla, bazı yalanlarla ne tatlı oyalanır değil mi? Gözyaşları arasında günlerin nasıl birbiri ardına yitip gittiğine şaşarım.

Yok, bu çocuklar bahçede küçük bir kıyamet koparırken düşünemeyeceğim. Zaten gün ortası da Semra'yı aramak için iyi bir vakit değil. Meşguldür, bir yerden bir yere gidiyordur ya da gideceği yere varmış, ortamın starı, neşesi, canı olmuştur. Akşamüzeri ya da akşam ararım. O zamana kadar aklıma söyleyecek bir şeyler de gelir belki.

Ah biraz uyusam. Canım sıkkınken uyuyabildim mi hiç bugüne kadar? Daha beter uyandım her seferinde. Hadi uyumayı becerdim diyelim, bir de rüyamda canımın sıkıldığını görürsem tam biterim. Çıkıp yürüsem... Konuşanlar, çocuklarının peşinde koşturanlar, sevgililer, dondurma yiyenler. Allahım ben niye bu kadar yalnızım? Allah da cevap verse şimdi ne korkarım ha. Ya da içeriden bir tıkırtı gelse. Acaba gidip baksam mı diye volta atarak en az on beş dakika geçiririm. Ama buzdolabının motoru bile sinir bozucu bir sükût içinde bugün. Bari televizyon ara sıra çıt etse, o da yok.

Yokluğun iyi tarafı yaratıcılığı ateşlemesidir derler. Hakikaten de öyle galiba. Aklıma ne geldi; üçe kadar sayıp bağıracağım.

Komşular gelecek (gelirler mi?). Ne kadar bağırmam lazım acaba? Ve ne diye? A A A A A A??? OOOO??? İmdattt???

Çay da bitmiş. Kek, kuru pasta desen zaten yok.

Ne diye bağıracağım canım gündüz vakti.

Ben bağırmayayım ama deprem olsun en iyisi. Can havliyle dışarı çıkalım. Terliklerimizle, çıplak ayak, sutyensiz. Böyle durumlarda insanlar hemen bir felaket arkadaşlığı peyda ederler. Mutfaktaydım, başım döndü sandım, lambaya baktım ki, diye uydururum. Korkudan evlere giremeyiz. Bakkal meyve suyu ikram eder. Yıllardır aynı mahallede oturup birbirimizi tanımadığımız için karşılıklı yazıklanır, kendimizi ayıplarız (ben gerçekten kendimi ayıplarken, onlar kendini ayıplama numarası yapar kesin). En zalimimiz 2 numara, en sevecen oluverir. Sevecenken bile ayağımızı denk almamız gerektiğini unutturmaz bize; gözleri imalarla ve gizli tehditlerle doludur. Fırsat buldukça iltifat edip yaltaklanırız ona. Gelecek tehlikelere karşı sigortalarız kendimizi.

Bağırmayacağım. Kimse gelmesin. Deprem de olmasın.

Çay da yok size!

Bu komşularda sinirlerimi bozan bir şey var zaten. Bir oyun oynuyorlar; anne anneyi, baba babayı, çocuk çocuğu, aferin! Ama kim bilir ne rüyalar görüyorlar. Hadi buyurun! Ağzı açılmadık fantezileri olduğuna eminim.

Şükretsinler, kimse kimsenin rüyasını görmüyor. Anlattıkları hep sıkıcı rüyalar, en gerçek ve son derece heyecanlı rüyalardan bahseden yok. Uyandıklarında soğan kavurmaya devam ediyorlar. Ne âlâ.

Bu kadınları biliyorum; kölelik ve efendilik mutlu bir beraberlik sürdürür onlarda. Kölelikleri sayesinde efendilik hakkı kazanırlar. Evlenmezlerse ölürler. Doğurmazlarsa ölürler. İkinciyi

doğurmazlarsa ölürler. Çamaşır makinelerinin kısa programı olmazsa ölürler. Kocaları eve bir akşam geç gelse ölürler. Hep ölürler ama illa da yaşarlar.

Ne âlâ.

Biriniz ölseniz pek sevinirim doğrusu. Olay olur fena mı...

Ağlaşırız hep birlikte, burnumuzu çekeriz tuhaf bir uyum içinde, en koca memeli komşu helva pişirir. Ölenin iyi huylarını anlatmak, merhum tarafından en yüce sevgiye layık bulunduğumuzu ispatlamak için bir yarışa tutuşuruz. Kızaran burunlarımız, feri kaçmış gözlerimiz, içe basan ayaklarımız ve helva yiyen ağızlarımız da bir yarışa tutuşur. Ah, ölüm bile yaşamak için çevrilen bir oyun. Lanet olsun hepimize.

Müzeye mi gitsem? Serin, sakin heykellerin bakmayan beyaz gözlerinde huzur buluyorum (aslında bir heykele sarılıp ağlasam çok rahatlayacağım ama ata sarılmış Nietzsche göndermesi yapıyorum sanılır, özentilikle suçlanırım, en iyi ihtimalle öykünmüşe çıkar adım diye onu da yapamıyorum). Saate bakmak istemiyorum (saati de kim bulduysa Allah belasını versin). Zamanı gösteren bir şey hangi delinin işi olabilir. Çöpe attım. Memento mori ha. Al sana memento mori!

Semra,

Sana yazmayalı iki saat oluyor. Bu iki saat içinde neler yaptığını merak etmemiş değilim. Arayıp sorabilirim ama rahatsızlık vermek istemiyorum. Bir de kalkıp benden korkuyorsun. Yani henüz değil ama durmadan sana yazdığımı bilsen korkmaya cüret edersin. İnsan neden korkar Semra? Bildiğinden mi, bilmediğinden mi?

Sana benden korkmanın imkânsızlığını ispatlayacağım. Şimdi sorumu a şıkkıyla cevapladığını farz ediyorum. Bana diyorsun ki: a) bildiğinden.
Cevap: Beni bildiğini kanıtlayamazsın. Yıllar öncesinde kalmış bir arkadaşlık ve bir hafta önceki buluşmamız pek kolay çürütebileceğim şeyler. "Bilmek" kapsamına girip girmeyecekleri de muamma. Hem anılarımızı karıştırdın. Seni mahkemeye çıkarsam ve bizimle ilgili bir anı anlatmanı isteseler muhtemelen yine karıştıracaksın. Bu sefer seninle buluşmayı istemiş bir insanın yanındaki rahatlığından eser de olmayacak üzerinde. Sana bakan gözlerin karşısında heyecanlanacaksın. Unutma ki o gün hesabı ben ödedim. Yani birlikteliğimize dair yazılı bir kanıt da yok elinde.
Diyelim ki cevval çıktın ve buluştuğumuz gün telefonla görüştüğün arkadaşını şahit göstermeyi akıl ettin. Fakat jürinin gözünde nasıl bir pozisyona düşeceğini tahmin edebiliyor musun? En öndeki kadın gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak (eski toprak o, senin gibi telefon çocuğu değil) ve başını sallayacaktır. Şahidini kimseye söyleyemezsin. İnsan bazı gerçekleri kendi lehine saklamak zorunda kalır.
Tüm bunları geçtim ve bilmek sözcüğünü tanımak anlamının dışında kullanacağım. O zaman hiç böyle uzun uzun anlatmama da gerek kalmayacak. Çünkü ruhani boyutta sükût esastır. Beni bilemezsin Semra. Kimse kimseyi bilemez.
Şimdi sorumu b şıkkıyla cevapladığını farz ediyorum. Bana diyorsun ki: b) bilmediğinden.
Verdiğim üç kuruşun lafını bu kadar çok etmek istemezdim ama fiş bende. Bilmediğin bir insanın sana içki ısmarlamasını kabul ettiğini de söyleyemezsin değil mi jüriye? Öndeki

kadını hatırla. O kadın bütün ahlaki ve milli değerlerimizin sembolü olarak oturuyor orada.

Semra, görüyorsun ya insan hiçbir zaman güvende değil. Bu yüzden rahatla. Bak, hayat sana elindeki kozları bile kullandırtmıyor. Rahatla.

Hem insan bilmediğinden değil, bilmediği hakkındaki düşüncelerinden korkar. Sen kendinden korkuyorsun. Korkma. Hepimiz korkuyoruz.

Bu mektup onun kafasını bir güzel karıştırır. Anlamadığını itiraf edemez, ne bana ne kendine. Benim zeki olduğumu düşünmek her açıdan daha çok işine gelir. Yani bana bağlanacak. Tamam... Ama dozu kaçırmayayım. Zeki olayım derken, ukala görünür ya da can sıkarsam iş yine bozulur.

Kapı çalıyor?

Allah Allah. Kim bu şimdi?

Kesin Berna ve çetesi bir oyun çeviriyordur.

Yerimden kalkıp onları sevindirecek değilim. Çocukların bile maskarası oldu dedirtmem kendime. Aslında alacaksın bunları içeri, vereceksin meyve suyunu, vereceksin çamaşır makinesinin yanına soktuğun promosyon ayıyı, oynayıp duracaklar. Ses olur içeride. Saçımı falan çekerler, acayip şeyler anlatırlar, bunlar da hep vakit demek. Fakat çocuklardan korkuyorum. Akıllarına gelen şeyi pat diye söyleyiveriyorlar. Teyze senin çocuğun nerede der biri mesela. Kocan? Annen? Baban? İşin ne teyze? Neden saçların böyle... Yalan söylersen anlarlar. İkinci bir soruyu yapıştırırlar hemen. Kalsın. Büyüklerin kıytırık gerçekliğinden kaçıyorum, çocukların gerçek gerçekliği beni ne hale getirir. Dayanamam, ağlarım. Annelerine söylerler, babalarına söylerler. Babalardan

biri gözyaşlarımdan faydalanmaya kalkabilir. Hayır, işte bak, bir ayı, bir şeker derken ne olduk yine.

Evet, burada oturup hiçbir şey yapmamaya devam edeceğim. Geceye hazırlanacağım. Duygusal ve psikolojik olarak hazırlanmam gerek geceye. Bu uzun, boş, bitmek bilmeyen gecelerde kalbim hızlı hızlı atıyor. Çünkü doktorların evlerine gittiklerini ve sofralarına oturduklarını biliyorum. Acil serviste bir iki acemiyi bırakıp köşe koltuklarına yayılıyorlar. O sırada geçir kalp krizini geçirebilirsen...

Böyle kaç gece daha dayanabilirim. İşin kötüsü ölmeye de niyetim yok. Ölmek kolay mı? Belki yarın bir şey olacak ve her şey değişecek. Şey henüz olmadı, tamam. Olacağına dair bir işaret de yollamadı. Şey tarafından unutulmuş olma ihtimalim var mı? Belki de. İnsanın ara sıra kendini şeye hatırlatmasının bir yolu olsaydı keşke. Şeysiz kendimi çok boş, boşlukta ve boşluğa doğru hissediyorum.

Kapı!

Yokum işte, yokum kardeşim git başka kapıya. Alt komşum hemen açar mesela, neden korkacak, ona git. Hacı amcanın karısı yarım açar ama açar yine de. Bana bulaşmayın, doktorlar çoktan gitti evlerine diyorum. Kimsenin halden anlamadığı bir dünya işte. İlla kapınızı çalacaklar.

Bak yine! Boş ver, duyma. O kadar aile terbiyesi cart curt diyorlar, başkalarını incitmeme konusunda hiçbir çalışma yapılmıyor herhalde bu aile terbiyesi etütleri esnasında. Anca bağırsın dursun Bernaaa da Bernaaa.

Çocuk olmak da boktan bir şey açıkçası. Benim o zamanlar korktuğum bir şey vardı; aklıma geldikçe uyuyamaz, gözlerimi tavana sabitleyip tutunmaya çalışırdım. Soru şuydu (ve kimse cevaplamaya yanaşmamıştı), dünya ekseninden fırlayıp düşmeye

başlarsa ne kadar süre ve nereye kadar düşecek? Bu düşüncenin içimi nasıl daralttığını, kafamı nasıl karıştırdığını hatırlıyorum. Kim bilir nereden aklıma gelmişti... Çıldıracak gibi olurdum. Ama neden kimse cevaplayamıyordu, dünya kaç yıl (aman tanrım) ve nereye kadar (aman Allahım) düşecekti. Ve dünya düşerken biz o sonsuzluk içinde yüz milyonlarca yıldan daha daha fazla, çok daha fazla ölü kalacaktık, biz çürürken dünya hâlâ düşmeye devam edecekti. Hiç bitmeyecekti bu düşmek. İşte aklın alamayacağı bir şey. Kapı da sonsuza kadar mı çalacak acaba?

Günlüğüme bir şey yazmalıyım. Boş sayfalar sinirlerimi bozuyor. Renkli kalemlerle, 86 tane YAŞIYORUM yazacağım. İşe yarayacak. Yaramazsa bu kez kesin Semra'yı arıyorum artık. Şurama bir şey çöktü lönk diye. Nefesim mi sıkışıyor, evet kesin bir sorun var. Yüzümü yıkayayım. Keşke o beni arasa... Ah Semra, tam zamanı. Şimdi bir arasan, nefesim düzelecek belki. Gözlerim dolacak sevinçten. Çünkü insan gibi nefes almak, aldığın nefesten korkmamak dünyanın en güzel şeyi. Sen bana bunu vereceksin işte. Bir arasan.

Koltuğa döneyim (yoksa kanepeye mi uzansam?). Ayaklarımı seyrederim. Bir gıdım da esmiyor. Kafama ıslak havlu koysam ferahlar mıyım? Duşa giremem, şu an duş tehlikeli. Kapıda kim var belli değil. Baktılar ki açmıyorum, evde yok deyip dalabilirler içeri. Hiçbir hırsızın memelerimi görmesini istemiyorum.

Sanırım Semra'yı arayacağım. Yüze kadar sayıp arayayım. Başımı masaya vurmaya da başlayabilirim. Kendimi yere atsam... En sonunda olacak olan o zaten. Bir gün evde ya da sokakta böyle bir delilik yapıp bütün dünyaya rezil olacağım.

Doksan yedi doksan sekiz doksan dokuz yüz.

Bir ki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on.

Doksan altı doksan yedi doksan sekiz.

Bir... çok sıcak. Semra?

Belki de abartıyorum. Hem lafı ne kadar uzatırsam uzatayım, bir şey değişmeyecek, er ya da geç başlayacak. Sessiz ve herkesten büyük olan gece. En azından gece hepimizden büyük, değil mi? Yoksa bazılarımızdan küçük mü? Semra'dan küçüktür herhalde. 2 numaradan da küçüktür. İş arkadaşlarımdan, patronumdan, eski kocamdan, 25 kuruşumu iç eden taksiciden, ön tarafı potluk yaptığı için almadığım kot yüzünden bana surat asan satıcı kızdan da küçüktür. İçinden eki çıkmayan gazeteden de küçüktür. Gece bile bir tek benden mi büyük?

Sinirlerim iyice bozuldu. Kalbim de bozuldu. Ne uyduruk kalbim varmış. Ter de bastı soğuk soğuk. Bu sefer gerçekten gidiyorum galiba. Hep bu kapı yüzünden. Okulda yoklama sırası bana gelirken de böyle bir heyecan duyardım, içimden, "burada, burada, burada" derdim ve hiçbir zaman hayal ettiğim gibi bir "burada" diyemedim.

Al işte hissediyorum yavaşladığını. Bunu kimse anlamıyor. Şımarıklıkmış!

Öksür! Öksür! Öksür!

Haplarım nerede? Yazıp duvara asmalıydım. Herkeste varmışmış! Şuradan geçen adama seslensem: "Daire dokuz. Kapı açık. Acil yardım!" Ama ya? Hay Allahım, kalp krizi geçirirken bir hırsız ya da tecavüzcüyle nasıl uğraşırım. İki kere soyar, iki kere tecavüz eder, iki kere öldürür beni. Allahım neredesin be! Bir gün kesin öleceğim.

Kapı hızlı hızlı çalıyor. Bernaların elleri bu kadar büyük değil. Hırsız da olamaz böyle gümbür gümbür. Çalıyor değil mi? Ne bileyim, bazen kafayı yedim sanıyorum, inanamıyorum kendime.

Çalıyor.

Evimi başıma yıkacaklar. Kalbimi durduracaklar. Umursamasam... Böyle otursam...

Oturmasam, kalksam kapıya yürüsem. Kaç adım eni sonu. Gözetleme deliğine uzatsam parmağımı, perdesini yavaş yavaş kenara itsem. Bam! Bam ne? Ne olabilir en fazla. En kötü kim gelmiş olabilir. Burada. Yoksa... Semra? Yok canım. Ama ben Semra'yı arayacaktım bu akşam. Evet ben Semra'yı arayacaktım. Hem şimdi ona söyleyeceklerim de var işte. Kapı çalıyor diyebilirim. Gece başlıyor diyebilirim. Az sonra inanılmaz maceralara atılacağım, polisi ara diyebilirim. Bu hayattan çok sıkıldım diyebilirim. Hayır hayır anlamıyorsun sıkılmaktan da sıkıldım ve bundan da sıkıldığım için şu an inanılmaz sıkkınım diyebilirim. Telefonu kapıya tutacağım, bi baksana Allah aşkına çalıyor mu diyebilirim... O günü unut, daha iyisini yapabilirim diyebilirim. Bu ilaçlardan, bu hastalıktan, bu nefesten, korkularımdan çok yoruldum, çocuğun olabilir miyim diyebilirim. Hıaghhhh diyebilirim. Mektup yazdım sana, bütün insanlığımı yazdım diyebilirim. İnsan dediğimiz sence nedir diyebilirim. Anlamlara ne oldu Semra, anlamlar nereye gitti diyebilirim... Semra ben neyim söylesene diye bağırarak etkileyici bir final yapabilirim. Ya sen, diye de inlerim. Ya sen?

Kapı.

Kapı.

Kapı.

Semra,

M.'nin 78. yalanı

Kelimelerin karanlık suratları var. Markov bugün bana bir yalan daha söyledi.

Saymaya başladığımdan beri 77. yalanı. Ben de başımı öne eğdim, onun bana yalan söylediğini görmemek için. Oysa yalan duyulur, duyulduğu için de başını ne yana çevirirsen çevir görünür. Yine de başımı eğiyorum, çünkü kapıyı kapatıp içeri koşamam.

M. ile diyaloglarımız böyle oluyor zaten; o ağzını açıyor, ben ağzımı kapayıp ayaklarıma bakıyorum. Pabuçlarımın, terliklerimin ya da çoraplarımın durumundan her an haberdarım. M. bana olaylara iyi tarafından bakmayı öğretti. Yalan söylüyor, iyi tarafından bakıyorum (en azından bana hâlâ bir şey söylüyor) ve zaman geçiyor. Bir gün M. ağzını açtığında herkes ayakkabısına bakacak. Ama o bunu bile umursamaz. Bense çok utanıyorum.

Saat üç.

Pilav yaptım

ve M.'yi bekliyorum.

Üç'ün niceliği değil, hiç değil, niteliği önemli burada. Gece üç, yani sabah üç, yani kimsenin gece mi sabah mı olduğunu kestiremediği bir üç. Bu saatte *hâlâ* çalışanlar, karanlık ve kötü kokulu yerlerde çalışanlar, başı tutanlar, dişi tutanlar, dertliler

–herhalde şarkı dinleyerek–, gündüz kavga edip de o kavgada gerekeni diyememişler, bir de sevgililerini bekleyenler ayakta olur. Ben de kanıksanmış, olağan, geleneksel M. nöbetimdeyim. Gelmediği her on dakika için bir sigara yakıyorum.

Duman havaya yükseldiğinde ikimizin adını yazmasını ümit ediyorum. Halka oluyor, sonra bozulmuş halka, gevşemiş halka, halkalıktan çıkmış halka ve puf! (of!) yok oluyor odanın hava sahasında. Bunun bir tek anlamı var, M. kısa vadede gelmeyecek.

* * *

M. ile evliyiz.

Daha doğrusu ben M. ile evliyim. Onun da benimle evleneceğini umut ediyorum. Bir sorun var, galiba canı sıkkın. Her gece ona kapıyı açmamdan, salçadan ve omomatikten, apartman aidatından ve banyodaki ampulün iki ayda bir patlamasından ve ağır şeyleri kaldırma, ittirme vazifesini üstlenmekten sıkılmış olabilir. Tüm bunlardan ben de sıkıldım. Bir de üstüne market alışverişi yapıyorum, ocağı siliyorum, küllükleri boşaltıyorum.

Ama buradayız.

Hâlâ aynı evde duruşumuz –şüphesiz duruyoruz burada–, *her günkü duvarlara karşı duyulan evcil bir aşk** diye ifade edilebilir. Biz birbirimizin Bastiani'siyiz. Bir gün her şeyin değişeceği umuduyla ve hiçbir şeyin değişmemesinin huzuruyla yaşıyoruz.

Sigaramı yakarken tereddüt ediyorum, beklerken öyle çok sigara içiyorum ki beni öldürmek için tasarladığı bir plan olabilir bu. Ben fark edene kadar da gerçekten kusursuzdu. Ah Markov, kahredici derecede akıllısın!

---

* *Tatar Çölü*, Dino Buzzati, çev. Hülya Tufan, İletişim Yayınları.

Konumuza dönersek, evet elbette bir konumuz var, çünkü benim her akşam kendimi oyalamak için ortaya atıp enine boyuna tartıştığım bir konum var. İnsanlar, dilleri olmasa daha iyi olmayı becerebilirlerdi diye düşünüyorum. Sanıyorum M. de bundan nasibini alırdı. Ama dilleri öyle ağır ki onları hep aşağı çekiyor. Biliyoruz ki iyi şeyler yukarıda, göksel; kötü şeyler aşağıda, yerle yeksan ya da underground.

Sözcükleri hiç bulmasaydılar ve o sözcükleri anlamlarla doldurmasalar bir şansları olabilirdi. Ama insanlar ne çare ve hayvanlaşamıyorlar. Sözcükleri talihsizce icat ettiler bir defa. Oysa M.'nin köpekleşmesini, kuşlaşmasını, hatta leoparlaşmasını isterdim. Ağzını açıp bana yalan söylemeye kalktığında havlasa, hırlasa, ciklese ne güzel olurdu. Gidip ona sürtünürdüm. Ve koklaşırdık. Konuşa konuşa bir felakete sürüklenmezdik. Ben de geceleri gelen o esmer adamlarla öpüşmek zorunda kalmazdım.

Yalnızım. Bir tek saat var. Evde benden başka bir tek saat yaşıyor ve tıklıyor. Zaman ikimizin arasında bir o yana bir bu yana çekiştirilmekten sündü. Ben-saat. Saaatttt ben. Çiçeklere çok su verdim yanlışlıkla, öldüler. Bilmediğim kuytularda böcekler olabilir bir de. Ama bilmediğim için iddia edemiyorum. Yani ben ve saat bir kez daha.

Pilavı kendim yiyorum.

Yanına domates doğradım.

Bu saate kadar beklememeliydim –neden beni bekledin canım, yeseydin ya sen– ama komşunun köpeğinin her tıkırtısında M. merdivenlerden çıkıyor sanıp bekledim. Açlık beni daha hüzünlü, daha sinirli yaptı.

Güzel olmuş.

Kıvamında.

Hiçbir faydası olmayan bir güzellik.

Tane tane çataldan düşen pirinçler, M.'yi eve getirmiyor. Halbuki yese, yüzümüz gülebilirdi, çünkü pilavı sever. O zaman pirince, yağa, gaza yazık olmazdı. Şimdi hepsi ailevi ve hatta milli de bir israfın türlü parçacıkları. Ben doydum ya, doymasam ne olacaktı sanki?

M.'nin eve geç geldiğini söyledim. Bir de bazen gelmemesi var. İlk zamanlar hayli kızdığım bu durum, ilk zamanlar kızılan ve zamanın sonraki hiçbir evresinde değiştirilemeyen her durum gibi normalleşme becerisi gösterdi. Şimdi sadece ara sıra kızsam da bunu asla gözlerimle, dilimle ya da dolap kapakları ve oda kapıları ile dışarı vurmaya yeltenmiyorum. Ya da kızmama müsaade edildiği kadar kızıyorum, misal bir saat. Çünkü sınırı aşarsam M. kızar bu sefer. M. kızarsa da evden gider ya da çamaşır askılığını devirir.

Her şey bu kadar basit işte.

Korktum, sonra da alıştım (güzel, not edeyim, bir gece de bu alışkanlık konusu tartışılacak kendimle).

M.'nin ne kadar yüce olduğunu görüyorsunuz değil mi... Evet, ben de görüyorum. Ve "Hoş geldin," diyorum ona gülümseyerek. Ama öpmüyoruz birbirimizi, ne zamandır bıraktık o kapı önü ritüelini. Ben rüyamda bazı esmer delikanlılarla öpüşüyorum şimdi; esmer postacılar, esmer ayakkabı satıcıları, esmer leblebiciler. M. beni pek öpmediği için de rüyamda uygun birini bulursam, uyanmadan önce öpüşebildiğim kadar öpüşmeye gayret ediyorum. Gerçekliğim M.'ye ne kadar sadıksa düşlerdeki varlığım bir o kadar yoldan çıkmış.

Saate sırtımı döndüm. O ne yaparsa yapsın ben görmeyeceğim. Ben görmezsem ister dört olsun ister beş, ne akrebiyle ne yelko-

vanıyla canımı yakabilecek. Fakat tık tıklarını kendimden gizlice saymaktan ve böylelikle zamanı hesaplamaktan korkuyorum. Neyse ki o kadar akıllı değilim, iyiliğimi de buna borçluyum. M. kadar akıllı olsaydım, aklımın kelimeleri zehirlemesine seyirci kalacaktım belki de.

Kapı zilini duyunca hemen saate bakıyorum. 04:25.

Geldi.

Bu saatleri bir yere not ediyorum tarihleriyle birlikte:

21. 06. 12 00:50

22. 06. 12 01:28

23. 06. 12 yok

24. 06. 12 02:50

25. 06. 12 03:45

26. 06. 12 00:30

Yanlarına da açıklamalarını yazıyorum: İş, arkadaşlarla içme, Hande'nin veda partisi, arkadaşlarla içme, Ahmet'e güle güle partisi, iş, arkadaşlarla yemek, dokuzda geleceğim demişti kalkamamış, falancanın canı sıkkınmış onunla buluşma vesaire.

Bu saçma, bu işe yaramaz ve ben bunu yapıyorum. Bir gün alt alta yazılmış saatlere bakınca gözlerimi kocaman açacağımı ve onu terk edeceğimi umut ederek yapıyorum. Bir gün listeyi

ona gösterdiğimde hayatımız değişecek sanıyorum. Evet sanmıyorum ama yapıyorum. Zaten gösterdim ve hayatımız falan da değişmedi. Listeyi daha uzun süre tutabilsem... Bir yerde sıkılıyor, yoruluyor, bırakıyor ya da yazdığım kâğıdı kaybediyorum. Bir ay sonra tekrar başlıyorum. Çünkü Bastiani'de bir şey yaparsın ve Bastiani'de ancak böyle bir şey yaparsın.

17. 09. 12 04:25 iş sonrası arkadaşlarla biraz içme.

* * *

Kapıyı açacağım ve içinden M. çıkacak.

Bana bu gece yorgun, ayakları kokmuş, muhabbetten ve dostlarından, sevgilisinden (ismi Adelaide'dır, onun her şeyini kıskanırım), kalabalık sokaklardan, yani sevgili saat, yani sevgili domatesler, kendi yaşamından artakalmış bir M. sunuyoruz. Ona evlenme teklif etsem mi şimdi? Akşamları seninle televizyon seyretmek ve seninle televizyon seyrettiğimiz akşamlarda bazen çay içmek, bazen patlamış mısır yemek istiyorum desem mi?

Saat sekizde eve gelmiş, hatta eve benden önce gelmiş ve zaten bu hep böyleymiş gibi bakıyor, tam olarak bana olmasa da benim civarıma. M.'nin bir başka becerisi de bu, o an içinde olduğumuz durumun o içinde değilmiş, sadece ben içindeymişim gibi yapabiliyor. O geç gelmedi, ben öyle sanıyorum yalnızca. Ya da bunda ne var ki, elbette istediğini yapaaa-bilirrrr. Böyle şey bir kadın gibi... şey bir kadın gibi davranmamı anlayamaz. Hayal et o anlayamayan bakışı. İşte o.

Saate bakıyorum, dört buçuk. M. ayakkabılarını çıkarıp, çantasını hemen girişe bırakıp tuvalete gidiyor. Salona, sevgili salona dönüyorum, sevgili tekli koltuğa oturuyorum.

O andan, Markov ağzını açana kadar olan her şey 78. yalanın hazırlık süreci.

Bekliyorum.

Pijamasını giyip yanıma geldiğinde önce boğazımı temizliyor, sonra artık kimin olduğunu bilemediğim bir sesle soruyorum (bu arada M. de sesi tanıyamamış, evimizde bir yabancı varmış da o konuşmuş gibi şaşırarak bakıyor bana ya da civarıma):

"Neredeydin canım?"

Sigarasını yakıp bir nefes çekiyor, saat tıklıyor hâlâ, ben nefesimi tutuyorum ve M. 78. yalanını söylüyor.

M.'nin 79. yalanı

"Bir yalan varsa ikincisi olmayabilir
ama 78 yalan varsa 79. olacaktır."
Eskimo atasözü*

En sonunda ama en sonunda
–halbuki neler isterdim–
bütün teskin edici çayların
bütün tedirgin eden tıkırtıların
sürahiyle baş başa akşam yemeklerinin
tuzlukla göz göze
parmak çıtırdatmaların, boş bakmaların
salladığı palavraların
özene bezene, bazen alelacele
bulduğum bahanelerin
en sonunda yani hepsinin sonunda
o parlak ve büyülü ışığın orada, durdum.
kabardım. alevlendim. yuttum cüce kadınımı
dedim var benim de bir sesim

* Eskimoların (bildiğim kadarıyla) böyle bir atasözü yok.

var, yapabilirim;
ve sonra
bağırdım: "bana yalan söylemeeeee!"
"bana yalan söylemeeee!!!"
sonra indirdim mavi cam vazoyu kafasına
PIT!

Alıp şöyle masadan
hiçbir şey yokmuşçasına
kolaymış
esnercesine
yemek saati sofraya gidiyormuş gibi
hep böyle olurmuş diyorlar
öylesine ve öyle

Ölmeden önce son kez şaşırdı sevgilim
sonra başında çiçeklerle yığıldı yere
yalancıların azizi
böyle tasvir edecekler onu
resimlerde başında patlamış bir vazo ile
ve bütün yalancılar daha iyi yalanlar söyleyebilmek için
resmin önünde dua edecek diz çökerek
ben de bağıracağım perdenin arkasından
hayydiii efelerrr!!!!

Ne de güzel yapmışım! Ne de güzel yapmışım!
yüzündeki o korkunç ifadeyi silmenin
en kestirme yoluymuş meğer
ani bir hareket bir vazo

üç beş çiçek
Markov
iyi bir ölü ol yalansız
benim kadar şefkatli davranmayabilir sana
tanrı, solucanlar, yerin altındaki diğer dünya

Sakın endişelenme, lütfen, bana bırak
her şey olması gerektiği gibi olacak
masraftan kaçmam
ödevlerimden de
ne kadar uslu ve sabırlıydım senelerce
eski kadınlar gibi uzun uzun susar ve
terliklerini getirirdim
tabii çoraplarını katlardım eşleştirerek
tabii önce ayırırdım burnu delik olanları atmak üzere
ve ayıklardım pirincin bir tuhaf ucu kara kara olanlarını
ah, ahmakça yalanlarını tatlı horultun takip ederdi
yalnızken ben, çamaşırları toplarken
–bunların hepsini inkâr edeceksin, patates yemeğini de–
huzur içinde horla şimdi sevgilim
yalansız
zaten bunca sene... neyse
ölünün arkasından ayıp olur şimdi
ve o ayıp olur hep bize, başkasına olamazmış gibi
elbette komşular günaydın cümlenize
elbette elbette helva düşecek hepinize
sonra her pazar ziyaretine gideceğim onun
hadi oradan çiçekleri ve
çok geç artık sevgilim duası ile

Biliyorum, bağıracaklar haberlerde
Bastiani'de cinayet, Bastiani'de cinayet!
tam da ölmek yerine çekirdek çitleyebileceken
tam da ha bir eksik ha bir fazla, 79'a doğru giderken
tam da alıştım, ya evet alıştım
tam da anneannem çocuk bekliyor komşular
(ah komşular,
kavga bile edemezsin
sesinin önüne koyarsın hep bir duvar
deliremezsin delirirsen
kapıcı bütün dairelere yayar
bütün tabakları kıramazsın ama bütün
kapıları tekmeleyemezsin
ama bütün kapıları tekmelemen gerekirken
tekmeleyemediğinde)
günaydın
iyi akşamlar
günaydın
hacı amca bizi seviyor mutluluğu –seviyor!–
içinde yaşanan günler, haftalar, yıllar
ne münasebet birbirini
hayır bizi kovalayan
bir acayip uçuruma doğru
pat pat pat düşen koyunlar olduk zaten
ucuna gelince
hiiiiiiçççç düşünmeden

İyi bir ölü ol
yalansız
artık

Ah, yine bağırıyorlar, bağıracaklar her selamın ardından
Bastiani'de cinayet! Bastiani'de cinayet!
cinayet değil ama sanki nedense az cinayet
haydi kabul edin, az cinayet:

Öldürdüm, öldürdüm
pilav da yapabilirdim
ki yaptım yıllarca tavuklu, sade, domatesli
hatta bir keresinde hatırlar mısın mor havuçlarla
ama öldürdüm öldürdüm
üzgünüm

Değilim anne, değilim baba, değilim komşular,
değilim ben
dizlerimi altımda toplayıp oturduğum yerden bakarken
her şeye sonra sana sonra yine her şeye
bana insan gibi yalan söyle
bana insan gibi yalan söyle
dememiş miydim içimden
ay kaç kere hem de kaç kere
bu kadarcık bir şey!

Ceketini portmantoya asarken değil
ayaklarını yıkarken
umursamaz bir doğallıkla çıksın diye
suyun ardına gizlediğin sesinle değil
fanilanı pijamanın içine sokarken değil
değil, değil, değil
Markov

hu-hu
içine tüm eğri büğrü cümleleri
atabileceğin bir çuval değildim ben

Eh,
gidip yatayım, çok geç oldu
huzur içinde yatayım, kimseyi beklemeden
huzur içinde, yavru kedi sever gibi
huzur içinde yatarım zaten sesimi duydum bu gece
fena değildi
78 mızraklı şeytandın
seviniyorum, ne yalan söyleyeyim
seni kanatsız melek yaptım
mızraklarını da başıma takıp
bütün dillerde şıkır şıkır oynayacağım.

Yara

"Peki ne kadar?" diye sordum çekinerek.
"Bir lira büyüklüğünde," dedi.

Önündeki kâğıda aşağı yukarı bir lira büyüklüğünde bir daire çizip uzattı bana, "Çok küçük değil ama büyük de değil."

Kâğıdın üzerindeki şekle göz ucuyla baktım. Başımı sallayarak geri verdim müsveddesini... Anlamıyor. Bir liranın neye benzediğini biliyorum elbette! Bilmediğim bunun tam olarak ne demek olduğu. Boş boş bakıyorum yüzüne, daha açık konuşmalı. Hiçbir şey anlamıyorum. En başından anlatmalı; yaranın bedenimde filizlendiği o ilk ana dönmek istiyorum. Sonra da onun bütün hikâyesini uzun uzun doktordan dinlemek. Neden böyle bilmiyorum, ama bana büyük bir iştahla ve ilgiyle, ikimizin ortak bir amacından ya da derdinden bahseder gibi yaramı anlatmasını istiyorum. Ancak o zaman rahatlayacağım.

Fakat doktor bütün bu isteklerime kuru bir cevapla karşılık veriyor: "Yaktırmak gerek. Sonra daha büyük sıkıntı yaşarsınız."

Bu kadarcık. Bu şekilde.

İçimden küfürler savuruyorum, hem kaderime hem de doktorumun mesafeli bilgiçliğine. İnadından mı sevgisiz, inadından

mı soğuk; bir şeyin altını mı çiziyor, bir şeyi mi telafi ediyor gizemli hayatında, ne yapmaya çalışıyor?

Gösterişli bir küfrün tam ortasında beyaz önlüğündeki lekeye takıldım; cebin hemen üzerinde, şöyle sağa doğru, açık turuncu. Allah Allah..?

Tiksindirici, ufak bir leke! Yağ lekesi olmalı. Nasıl yani?

İçim kabarıyor, bir beceriksizlik bu. Tanrım! Onu, baştan savma, eli kolu haddinden fazla sallanarak yemek yerken düşünüyorum. Yağ damlasının üzerine sıçradığı tam o anı. Buna hakkı var mı? Bu kadar kendini kaybetmeye, bu kadar aç olmaya, bu kadar sakarca karnını doyurmaya ve hiçbir şeyi umursamamaya ve o yağ damlasının sıçradığı anı fark etmemeye, sonra fark etse bile önemsememeye... Herhangi biri gibi sol cebinin üstü lekeli dolaşmaya nasıl cüret edebilir. Yok, bu adam hiçbir şeyi anlamıyor.

Kitabını açtı, parmakları bir resim üzerinde gezinirken, ağzı artık duymadığım şeyler söylüyor. Cart diye yırtsam sayfayı? Buruşturup o lekeli cebine sokuversem? Kalkıp bir çiftetelli oynasam sonra. Onu ciddiye alamam artık. Aramızdaki güven tamamen sarsıldı. Yağ damlası ilişkimizin üzerine kara bir bulut gibi çöktü, ilk ihanetin kalıntısı olarak. Beceriksizin biri o, fakat rahmimle ilgili atıp tutuyor.

Öyle bir andayım ki, ne ileri gidebiliyorum ne geri. Kitabını kapatıp arkasına yaslanırken güvensizliğimi sezmiş gibi bakıyor doktor, "Ne bekliyordun acaba?" diye bakmak istiyorum ama cesaret edemiyorum buna. "Her şey daha farklı olamaz mıydı?" der gibi bakıyorum en fazla. O ise üstünlüğü elden bırakmıyor ve hatırlatıyor: "Şimdi ya da sonra, mutlaka yakılacak."

İnsanlar birbirlerini daha çok sevse... En azından küçücük bir yakınlıktan diyorum böyle irkilmese, yani diyorum ki küçücük bir anlayış anından, yani diyorum ki karşısındakinin gözlerindeki korkuyu görünce, ne bileyim işte bazı küçük ama önemli şeyleri sezince falan. Görse bir, karşısındaki hayatı görse. Hastalığım bakkal dükkânındaki çiklet değil. Makine parçası değil. Bir matematik problemi değil. Sayfaları çevirirken göz atıp geçtiği bir paragraf muamelesi yapamaz ona. Diyorum ki bu benim doktor işe yaramayan o koca kitabını bir kenara bırakıp ellerini uzatsa. "Atlatırız" dese. Yaklaşsak, yakınlaşsak.

Hastanenin alt katında, küçük bir odada, cebinin üstündeki lekenin, kitabıyla birlikte bütün bildiklerinin ya da rahim ağzımdaki yaranın kaybolmasını bekliyorum.

"Ameliyathane müsait. Tamam derseniz 15 dakikamızı alacak."

Buradan sonra işler iyice karışıyor. Ayrılmak istemiyorum ama güvenmiyorum da. Bir yakınlık var ve uzaklık da. Ona ihtiyacım var; bu aslında sadece. Ve umutsuzca beni sevmesini istiyorum. Daha kolay olabilir bu şekilde. Dayanabilirim. Aptalca düşüncelerimi bir kenara bırakıyor, ciddiyetimi takınıyor, bir adım atıyorum. Kalbimi açıyorum doktora aniden: "Korkuyorum. Başka yolu yok mu?"

Elini gözlüğüne götürüyor, kaşlarını tuhaf bir şey duymuş gibi kaldırıyor. Çok mu şaşırdın! Ne var? Çok mu şaşırdın (Ayı – demek istiyorum aslında). Ruhsuz bakışını bir iki saniye yüzümde tutuyor, sonra bu dünyada gülümsemenin iyi anlamlarıyla katiyen alakası olamayacak bir gülümsemeyle "Maalesef," diyor.

Utanç doluyor içime. Yüreğimde ani bir intikam hırsı, bir kızgınlık, bir karşı kibir kabarıyor. "Neyse..." diyerek tamamlı-

yorum bu sahneyi ve geri çekiliyorum. Ama biri bağırıyor, "Yok mu ha yok muuu..." Pis herif!

Hani biraz vaktim olsa tanrıya isyan edeceğim ama saniyeler koştururken doktor iki parmağını birbirine değdirip minik bir fiske işaretini tekrarlayarak onlara eşlik ediyor, karar vermeliyim artık. Yaktırsam da mı saklasam, yaktırmasam da mı... Bırak şimdi. Korkuyorum.

Güzel bir tatil günü ne yapıyorum burada? Korkuyorum. Piknikleri severim. Şimdi bu yara olmasa çayırlara uzanabilirdim. Tam böyle anlarda, kalbim çok hızlı çarpıyor, hiç istemediğim kadar istiyorum yaşamayı, –korkuyorummmm– en küçük bir şey için ölebilecek kadar çok istiyorum yaşamayı. Ölmeden önce de böyle oluyorsa yandık! Bütün fırsatları kaçırdım sanki, bütün bir hastane, yapabileceğim her şeyin, kıymeti bilinmemiş bütün olasılıkların üzerinde oturuyor. Sanki ben her şeye kadirdim, şu yara olmasa! Saç kesimimi değiştirecektim. Saçımı kestirmeyi öyle çok istiyor ki canım şimdi. Tanrım nasıl da korkuyorum. Aslına bakarsanız ellerim uyuştu. Doktorun dizlerine kapanıp ağlamak istiyorum. Saçlarımı sevse... Sarılıp, böğüre böğüre ağlasak birlikte. En saf halimize dönsek, en başa. Kitapların ve önlüklerin, gözlüklerin, binaların öncesinde olana.

Bu işi yirmi küsur yıldır yapıyormuş. Öyle dedi. Korkuma nasıl da kıvırdı koca burnunu! Sonra da bana zaman tanımak için bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı. Ondan gördüğüm tek sevgi alameti buydu sanırım. Bu kadarcık bir anlayışa sevgi diyeceksek tabii. "Hastanın rahim ağzında 1.4 cm. çapında yara tespit edildi. Operasyon süresi: 15 dakika. Lokal anestezi. SGK. Lascia ch'io pianga. Akşam Serterler yemeğe gelecek. Beyaz şarap al." Evet, böyle bir şey. Ama onunki başka pianga,

benimki başka pianga. Onun için sıradan bir gün. Karşı karşıya oturuyoruz, aramızda en fazla bir metre var, benimki başka bir gün. Yaşamın dengesi mi sağlanıyor böyle oradan alıp buraya koyunca. Yine de acımasız bir yanı var. Hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor. Birkaç dakika daha geciktiriyorum.

Sonra bir kabine girip üzerimdekileri çıkarıyorum. Bana öyle söylendi çünkü. "Şunu giyeceksiniz."

Külotumu çıkarırken büyük bir hüzün çöküyor içime. Kabinden çıkıp odaya, odaya girip sedyeye yürüyorum. Doktorun hâkimiyetini ve sevgisizliğini kabullenmiş şekilde sessizce uzanıyorum. Biri elimi tutuyor; hemşire.

Çamaşırlarım olmadığı için herhalde kendimi çok yalnız hissediyorum. Dünya başka bir dünyaya taşınmış ve burada bir tek şu doktor, ameliyathane, doktorun asistanı, görevini tam kestiremediğim ama şükürler olsun elimi tutan tombul hemşire, neşterler ve rahim ağzım kalmış. Deminden beri içimde fink atan, doktora sataşan, "yok muuu" diye bağıran biri de gitti. Sanki hep böyleymiş, hiçbir zaman hiçbir şeyim olmamış. Korku da uzaklaşıyor. Tuhaf, ona karşı yalnızdım ama o gidince daha da yalnız kaldığımı hissettim. Ağlamak istedim ama ağlayamadım. Çünkü bunun bir anlamı olduğuna inanacak durumda değildim. O an çayırların üzerinde yatmış, kollarımı çimenlere değdirerek kendimi gıdıklayabilirdim. İşte bunu düşününce, sadece bunu düşününce, öyle tatlıydı ki, burnum sızladı.

Dişlerimi sıkmış tavana bakıyordum, hemşirenin elini sıktım sanırım o an fark etmeden; çünkü gülümsedi (işte böyle gülümsenir) ve gözlerini şefkatle kırparak "Birazdan bitecek," dedi. Işıkların içinde hatları yumuşayan, buğulanan tombul bir melek gibi göründü bana.

Sesi de nasıl sıcak geldi o buz gibi odada. Heyecanlanmış, sevinmiş, bir mahcubiyet duymuştum. Ona kimseye bakmadığım gibi bakıyordum. Teşekkür etmek, onun için bir şeyler yapmak, çiçek falan almak istiyordum. Ah doktordan sonra! Umut. Minnet. Hem de nasıl bir minnet. Beni sevdi mi acaba? Acaba benim iyi biri, eli içtenlikle tutulacak bir kız olduğumu anladı mı? O iyi biri, anlamıştır, o iyi biri ve mutlu olmalı. Umarım çocukları nazik davranıyordur ona. Umarım bu hayatta hep güzel şeyler gelir başına. Gözlerim sevgiyle ve iyiliğine karşılık verememenin hüznüyle doldu.

Umarım gerçekten istediği için tutmuştur elimi. Bu çok önemli. Doktorun kalpsizliğinden sonra hemşirenin sahte sevgisini kaldıramam. Aramızda bir bağ olmalı. Eğer elimi tutuyorsa. Gerçek bir bağ. Yakınlığını istiyorum ondan, evet, sevgisini, bana verebileceği her şeyi. Piknikler yok. Olasılıklar yok. Annem yok. Doktorun canı cehenneme.

Bir anda, ışıkların arasından çıkan güzel, tatlı hemşire. Kalbini istiyorum ondan. Gözlerimle istiyorum; ver onu bana diyerek, neredeyse yalvararak, neredeyse arsızca.

El eleyiz.

Annem için küçük bir cinayet

Şıp sesi ne kadar kuvvetliydi, inkâr edilemezdi. Bütün evi sarmış sarmalamış, çaresizliğimizin şarkısı olmuştu. Kendimi hiç sevmiyordum.

Annem, masanın yanı başındaki tahta sandalyeye felaketten kurtulmaya çalışan bir kuş gibi tünemiş, bir bacağını karnına çekerek yorgun ellerini üzerinde birleştirmişti. Yerinde sallanıyordu. Öne, arkaya... Bakışlarını damlacıklardan alamıyordu, içeride olduğumu fark etmemişti bile. Hiç ses çıkarmadan, tavandan akan damlalarla eşzamanlı gözyaşı döküyordu. Annesiz bir çocuk gibiydi kendi kendine ağlarken.

Bir müddet sessiz kaldım. İkimizin susuşuyla beliriveren boşluğu sinsi bir yılan olup evin içine sızan suyun sesi doldu-ruyordu. Kötü bir koku alıyordum. Küf kokusu.

Damlalar yukarıdan aşağıya yol yol iz yapmış, beyaz boyayı yer yer kabartıp yer yer dökerek, duvarlarımızı fal bakılsın diye ters çevrilip içinde türlü şekiller oluşmuş bir kahve fincanına çevirmişti. Bu evden annemi kaç vakte kadar kurtarabilecektim... cek miy dim... Şıp şıp ediyordu su.

Duvara yürüdüm. Elimi ıslak zeminde gezdirdim. Bana bir şeyler fısıldamasını istiyordum, güçlü olmayı fısıldasaydı bana,

bunun ilmini akıtsaydı içime, bunu, bunu, bunu çok istiyordum. Küçük bir olay bizim büyük yalnızlığımıza gelip dayanıyordu.

Üst kattan su sızıyordu, bu kadardı aslında.

Ama bir bu kadar da şu vardı ki annem hakkını istemeyi bilmeyen surat, ben kendi kendime dolanıp duran dildim. Hep özür diler gibi bakıyorduk insanlara. Basit bir sorunu bile çözemiyorduk işte neticede.

"Kızım dokunma, pistir, mikropludur. Banyodan mı geliyor, tuvaletten mi nereden belli değil ki..."

O duvarı yok etmek isteyerek, o duvarı tedavi etmek isteyerek dokunuyordum ben hâlâ. İnsanlardan bir şey beklemek ağırıma gidiyordu, oysa eşyaya yalvarabilirdim. Ya da kapıyı kapayıp kaçabilirdik annemle. Bu su da alsın götürsündü evimizi.

"Ne zamandır akıyor bu böyle?"

"Dün gece yarısından beri. Belki evveli de var. Tuhaf bir koku alıyordum evin içinde kaç gündür."

"Söyledin mi komşuya?"

"Mehmet Efendi'yle haber yolladım. Bir ses çıkmadı daha. Umursadıkları yok ki kızım..."

Mehmet Efendi annemin apartman içindeki ulağı olmuştu. Türlü münakaşalarla yıpranan annem, artık komşularıyla yüz yüze gelmek istemediğinden, "evet"lerini, "hayır" larını, "yine tavan akıyor"larını, "çarşafları, örtüleri başımdan aşağı silkelemesinler"ini hep onunla gönderiyor, karşılığında bir sessizlik, bir azar, bir suçlama alıyordu.

Ah, dünya iyi bir yer değildi. İnsanlar iyi değildi. Komşular iyi değildi. Kimden, ne umuyordum hâlâ...

Annem kimseye derdini anlatamadıkça, kendi kendine yüksek perdeden söyleniyor, bütün acısını mutfak dolaplarından çıkarıyor,

can yoldaşı olmuş koltuklarıyla dövüşüyor, iyice evine, kendi köşelerine, kendisine sıkışıp kalıyor, çırpınıyor, sonra da gürültü yaptığı için komşuları tarafından kınanıyordu. Sinirlerinin lime lime olduğunu burun deliklerinin isyan edercesine inip kalkmasından anlıyordum. Alnında beliren ter, bir anda boynunu kaplıyor, damarları her geçen gün daha yeşil, kabarık, çirkin şeyler haline geliveriyordu. Elindeki buruşuk mendiliyle terini silerken, gözlerimiz birbirine değmesin diye bir yere bir göğe, benden başka her yere çabuk çabuk bakıyordu.

Beyaz atlı bir prenses olup annemi o evden kurtarmayı düşlüyordum hep. Gizli gizli, tatlı tatlı kuruyordum bunu.

Çorabımda bir ıslaklık hissettim. Kaldırıp ayağıma baktım.

"Kızım terlik giysene, yerler battı hep, su içinde kaldık yine kahretsin!"

"Yok, çıkayım da bir de ben konuşayım. Olmaz böyle, bir çaresine baksınlar."

Ayağımı ıslatan su beni ne çok üşüttü. Bir titreme geldi üzerime. Şakır şakır yağmurların altında ıslandım, içerilere giremedim, dışarılarda kaldım sandım. Sonra annemin sıcak eli değdi koluma. Sıcak.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim annecim. Gidip konuşayım ben."

Kolumu kurtardım hemen elinden. Koşarak attım kendimi kapıdan dışarı. Merdivenleri karnımda bir ağrı ile çıktım. Bir durdum, bir çıktım. Küçük olsam, pencerelerine taş atsam. Büyükken savaşmak ne zor. Her şey çok gerçek.

Zile bakıyorum. Basıyorum. Yine geliyor üzerime o titreme. Ayağımı terliğin içinde oynatıp üşüyen parmaklarımı ısıtmaya çalışıyorum. Kapıyı Hafize Hanım açıyor. Onun kocaman göğüs-

lerini, kapıyı kaplayan kalçasını, kilo kilo etlerini gördükçe, bu kadın annemle ikimizin yamyamı diyorum. Bizim ömrümüzü yiyor. Öyle gamsız ki. Yüzüme, ne var yine, der gibi bakıyor. Arkadan gelini geliyor desteğe. Orada biraz daha dursam, içeriden oğlu, kızı, damadı, torunları çıkacak sanki birer birer.

"Kırdırmayız banyomuzu. Bizden geldiği ne belli. Bir sürü masraf," diyorlar. Gözlerime iğneler batıyor şıp şıp. Evimize sızan yılan anneme yaklaşıyor kamçı diliyle. Bir hamle yapıyor; şıp.

"Sizden akıyor. Öncekiler de sizden aktı. Bizim üstümüzde kim var, kimden akacak," diyorum. Bana bakıp hepsi birden "ŞIP, ŞIP," diyorlar. Şıpınız batsın!

Annemin kocaman insanı olmak istiyorum. Uzuyor sanki bir anda kollarım, bacaklarım, boyum. Kendi kendimi birkaç kez doğurup oracıkta çoğalıveriyorum.

"Duvarı nem insanı gam çürütür," diyorum. "Şıp, Şıp," diyorlar yine bana. Hafize Hanım koca göbeğini oynatıyor şıp şıp derken, dans mı ediyor bu kadın yoksa? Göbeğinde sektirip teker teker su damlalarını, gönderiyor annemin üzerine.

"Annemi yedirmem sana. Annemin güzel ömrünü yedirmem," diyorum Hafize Hanım'a. O hâlâ göbeğini oynatıyor. Karşımda kapkara bir insan görüyorum. Aslında insan mı, gölge mi, bir çeşit yaratık mı seçemiyorum.

Çünkü elbisesi bir tuhaf. Cismi de çok büyük.

Yılan aşağıda bir hamle daha yapıyor anneme. Annem gözlerini kapıyor duvara bakmamak için. Falımızda bir yol çıkıyor uzun, güzel, güneşli. Evimizde göz varmış, kapıyorum o gözü.

Bir adım atıyorum Hafize Hanım'ın kapısından içeri. Diyorum ki, "Evi su basmış neredeyse, bir usta çağırıp baktıracak mısın baktırmayacak mısın?"

Hafize Hanım gülüyor bana, göbeğini oynatarak 60, 70 diyor. Tertemiz, titiz bir kadındır annem. Bir sofra hazırlar; beyaz örtüler, çeşit çeşit mezeler, ufak kurdeleler, süsler, mumlar... Duvarlar kapkara oldu nemden. Annem misafir çağıramıyor artık, utanıyor. Hafize Hanım?

Ellerim Hafize Hanım'ın gırtlağında sayıyorum, 60, 70, 80...

Duvarı nem bizi gam çürüttü, Hafize Hanım'ın boynunu parmaklarım çürüttü. Tekerleme yapıp, tekerleyip duracağım bunu. Kötüsünüz siz, kötü. Sıkıyorum gırtlağını o huysuz kadının bütün kuvvetimle. Gelininin gözleri açılmış, ağzı da. Tuhaf sesler çıkarıyor herhalde. Bir şey duymuyorum.

Etrafımda su damlacıkları görüyorum; berrak, hafif, ışıklı. Pembe-mavi uçuşuyor damlalar, damlaların içinde sarılmışız annemle birbirimize, ikimiz de parmak çocuk kadarız, masal kızları olmuşuz, çok yakışmış bize.

Hafize Hanım'ın dili, bir yılan dili gibi sarkıyor dışarı.

Şıp şıp sesleri tıs tıs seslerine dönüyor yavaş yavaş. Ellerim boğazında. İşte ellerim boğazında nihayet bunca yıldan sonra.

Daha fazla yağamayacaklar evimize pis, kokulu sular olup.

Ben annemin güzel kızıyım. Tatlı bir yorgunluk sızlıyor parmak uçlarımda. Gövdem mutlu, ruhum müsterih.

Ben annemin güzel kızıyım, güzel kızıyım, diye çöküyorum merdivenlerden birine.

Cinayet kim ben kim

Bırakalım bu fantezileri. Hafize Hanım'ı öldüremedim elbette. Cinayet de bir irade işidir. Yerine göre –iyi bir cinayetten bahsediyorum ama–; cesaret, maharet, keskin zekâ, yaratıcılık ya da sağlam organizasyon gerektirir. Bunların en azından birine sahip değilseniz kimseyi öldüremezsiniz.

Bunlardan hiçbirine sahip olmadığım halde Hafize Hanım'ı öldürmem gerekiyordu. Hem sadece onu değil, apartmandaki diğerlerini de. Çünkü aldıkça alıyorlardı ve verdikçe vermeye mecbur kalıyorduk. Doğanın kanunu mu, alışverişin kanunu mu, apartmanın kanunu mu bilmiyorum ama işler ne yazık ki böyle yürüyordu. Bana gelince, bu kanunlar dünyamızın etrafında dönerken "bir dakika, müsaadenizle" deyip uyumak ve her şey bittiğinde uyanmak istiyordum. Evet, pek matah bir insan değildim.

Komşularımızın bizden hiçbir şey için özür dilemeyecekleri, kırılmış kalplerimizi onarmayacakları aşikârdı. Biz de bu savaşı, Fizan'a taşınsak bile, ömrümüzün her günü kaybetmeye devam edecektik. Kendimizi sıkışmış, bir şişenin dibine itilmiş hissediyor, komşular bakışlarını üzerimize çevirdikçe bütün hareket kabiliyetimizi yitiriyorduk.

Şişede hava kalmamıştı.

Özgüvenimiz kalmamıştı.

Huzurumuz kalmamıştı.

Bu apartman hayatımızın özetiydi ve içinde hayatımızı mütemadiyen kaybettiğimiz bir hikâyeydi. Tek başarım, bu hikâyenin bir edebiyat dergisinde yayınlanması oldu. Fakat apartman sakinlerimizin edebiyatla sınırlı ilgileri düşünülürse aslında bu da başarı falan sayılmazdı. Kimse kapımıza gelip, yaşlı gözlerle dergiyi bize uzatıp "Aman tanrım, aman tanrım, biz ne yaptık!" dememişti. Halbuki çok güzel bir öykü yazmıştım. Okusalardı bütün meseleyi çözeceklerdi. Neyse... Borular da edebi niteliklerimi ve umut vaat eden geleceğimi umursamaz bir arsızlıkla çürümeye devam ediyorlardı zaten.

Annemle birbirimize bakmaya utanır hale gelmiştik. O salona geldiğinde ben tuvalete kaçıyordum ve o kendini yatak odasına atmak için benim mutfağa gitmemi kolluyordu. Karşılıklı bir beklenti içindeydik ama her birimiz diğerinin beklentisini boşa çıkarmıştı; bir yerde annemin yenilgisinden benim beklentim, benim yenilgimden de annemin beklentisi sorumlu olduğu için birbirimize dokunmamaya çalışıyorduk. Üstelik ikimiz de bu savaşın bütün kırık dökük silahlarını üzerimizde taşıyorduk.

İşimize yaramamış, dönüp bizi vurmuş silahlardı bunlar. Ben bir dünya kitap okumuştum ama komşularımıza karşı muzaffer tek bir cümle kuramamıştım. Annem bir dişi kuş olarak yuvasını ve yavrusunu koruyamamıştı.

İnsan, kötülük karşısında ne yapabilir. Televizyona bakıp iç geçiriyorduk.

Asıl sorun, bu geri çekilme halinin hayatımızın diğer alanlarına da yayılmasıydı. Arkadaş toplantılarında, işyerinde, bak-

kalda, bankada, her zaman bir mücadele anı geliyor ve biz o anlarda ya en pasif direnişi sergiliyor ya da ilk fırsatta ortamı terk ediyorduk. Suskunluk tabiatımızın bir parçası olmuştu. Beceriksizlik de gelip bu tabiata eklemlenmekte gecikmedi. İnsan olarak yavaş yavaş erimeye ve yeryüzünden silinmeye başlamıştık. Eskiden pek kolay baş edebildiğimiz her olay artık bize büyük bir savaş, geçilmesi inanılmaz maharetler gerektiren bir sınav gibi görünüyordu. En son kendimi bir arkadaşın düğününde göbek atmaya utanır halde bulduğumda durumumuzun vahametini inkâr edilemeyecek biçimde idrak ettim. Yani ben Hafize Hanım'ı öldüremediğim için, Sezer Hanım'ı da öldüremeyip ve İhsan Amca'yı da öldüremeyip ve en üst kattaki adını bilmediğim şişko kadını da öldüremediğim için annemle bir mutasyon geçiriyorduk.

Size bu süreci kaşının kavisi ile yöneten Sezer Hanım'dan bahsetmeliyim. Sezer Hanım bir sultan, bir padişah, bir başkomutan, bu dünyada tepeye çıkıp oradan bize ayağının altını gösteren ne kadar şey varsa Sezer Hanım işte onların hepsi. İlk insan o ve son insan da o olacak. Gerçek bir savaşçı; insan kendine inanmaya görsün bir kavisle diğerinin canına böyle okur işte. Tabii dinlememek de çok önemli. Sezer Hanım bizi dinlemediği için konuştuğumuzdan şüphe etmeye başlamıştık. Cümlemizin –ki biz nasıl zor buluyoruz o kelimeleri, kelimeleri ilk bulan bizmişiz gibi– ortasında başlıyordu kendi cümlelerini üzerimize savurmaya. Bir anda öyle anlamsızlaşırdı ki her şey ona verecek cevap bulamazdık. Hoş, bulsak onun da ortasında gafil avlanacak, cümlemizi yarı yolda bırakacaktık belki. Nihilizm bu olmalı diyorum, annemle hiçliğin ortasında, sözcüklerin milyonlarca yıl uzağında yaşıyoruz.

Bu arada eğer nihilistlerin hayal kurmasıyla ilgili ideolojik bir sıkıntı yoksa itiraf etmeliyim ki tam bir hayalperest oldum. En büyük hayalim, bu apartmandaki her mevzuya koşturabileceğim bir avukat tutabilecek kadar para kazanmaktı. Hiç utanmadan, aidatı ödemek için bile avukatımın iş bilir ve meşru ellerini kullanacaktım. Bir iki vakadan sonra korkacaklardı artık bizden. Bize bulaşmayacaklardı. Arkaları sağlam, diyeceklerdi. Ortak düşmanlarını kaybedince birbirlerine saldırmaya başlayacaklardı. Apartmanı bölmek, parçalamak için planım buydu. Bu planın basitliğiyle ilgili endişelerim vardı tabii ama basit şeylere itimat etmeyerek bu noktaya gelmiştik bir bakıma. Basit bir cümleyle kendimizi savunamadığımız için karmaşık cümlelerin içinde kayboluyorduk. O halde bir avukat tutacak ve elbette tereyağından kıl çeker gibi apartmanı parçalayacaktım. Tesisatı değiştirmeyip yıllarca başımıza aktıkları için şu kadar tazminat, biz kahvaltı ederken çarşaflarını silkeleyip bütün mahremiyetlerini başımızdan aşağı yağdırdıkları için bu kadar tazminat, Hafize Hanım'ın o uğursuz ağzıyla "senin annen poroblemli" diyerek dünyamda ve algımda yarattığı tahribat için bu kadar tazminat alacaktık. Ve sonra... Ne bileyim, Hawai'ye giderdik belki, ya da kaplıcalara.

İşin aslı Hawai'ye ya da kaplıcalara gitmesek de olurdu.

Önemli olan bir dava açmak ve onu kazanmaktı çünkü annem geçen sene açtığı davayı kaybettiğinde kalbi çok kırılmıştı. Bilirkişiyi satın aldılar dedi bana. Şu dünyada neler olmuyor ki... Sanırım annem de geceleri dünyanın en iyi avukatıyla evlendiğini hayal ediyor. Ya da hayal etse iyi olur çünkü bu hayal olayı insanı gerçekten, en azından geceleri bir parça tedavi ediyor.

Tabii biz bu şansla en az kendimiz kadar pısırık bir avukat buluruz o başka. Gel zaman git zaman avukat da onların tarafına geçer belki. Beni azleder, annemi boşar. Neden olmasın, ben bile ara sıra davamızdan şüpheye düşüyor, Sezer Hanım'la Hafize Hanım'a içten içe bir sempati beslemiyor muyum... Bazen hepten haksız çıkmayı ve gidip onlardan özür dilemeyi, böylece barışa ve huzura kavuşmayı arzu etmiyor muyum... Anneciğim duysa ne çok üzülür. Hayır, bir katil olamadım ama bir hain de değilim. Havalarını alırlar.

Size tuhaf gelebilir kafayı bu meseleye takmam. Yani, bu derece takmam. Doğrudur, sinir hastası olduk; annem sürekli geğiriyor, benimse avuçlarımın içi kızarıyor. İnsan en çok nerede kaybederse hep oraya bakıyor demek ki. Gözlerimizi apartmandan ayıramıyoruz. Artık ufak tefek şeyleri bile büyütüyoruz. Artık gerçekten problemliyiz. Artık nefes almaları bile bize hakaret. Konuşmadan önce üç beş kere öksürmek zorunda kalıyoruz. Yazık. Abartmaya başladığımızı seziyorum ama işler çığırından çıktıktan sonra durdurmak mümkün değil. Yenilginin insanı nerelere taşıyacağını bilemezsiniz. Bir çatlak bütün camı ele geçirir değil mi? Al işte, geçen gece rüyamda yine tavan üzerimize çöktü. Aşağıya doğru bel vermiş, grileşmiş, şişmiş, şişmiş, önce damla damla sonra sıvasıyla tuğlasıyla neyi varsa onunla –inşaattan pek anlamam– kafamıza yağmıştı. Sanırım bize yakınlık gösteren yegâne komşularımız Engin Bey ve Fransız hanımı Françoise'nın taşınmaları tavanı çökerten son damla oldu.

Apartman hakkında bir roman yazmalıyım. Yok, roman olmaz, okumuyorlar, film çekeceğim. Kimseyi öldüremediğime göre bunu yapmam gerek, biliyorum. O güne dek sinirlerimizi sağlam tutmak için annemle papatya çayı içeceğiz. Hafize

Hanım oğlunun cipine binip gezmeye gidiyor, o güne kadar da gidecek. Ön koltuğa yerleştiğinde yan gözle bizim penceremize bakıyor ya o bana çok dokunuyor, o güne kadar dokunacak. Bak bakalım Hafize Hanım diyorum, öyküde seni öldürdüm, filmde neler yapacağım. Sonra o muhteşem filmimle başımıza akıttığın her bir damla için bir ödül alacağım. Sonra ödüller kucağımda kapına geleceğim ve "Şimdi pişman mısın? Şimdi anladın mı?" diyeceğim. Hafize Hanım gözlerinden yaşlar boşanırken "Affet beni yavrum, affet evladım," diye hıçkırarak merhamet dilenecek. Bende bir gurur, sevinçten yaprak gibi titreyen bir kalp, elimde altından bir palmiye, yahut aslan, en azından portakal. Tanrım böyle olmalı ve lütfen böyle olsun.

Ama küçük bir sorun var, yani bir şeyden şüpheleniyorum, film yapmak için de –iyi bir filmden bahsediyorum– cesaret, maharet, keskin zekâ, yaratıcılık ya da sağlam bir organizasyon gerekebilir.

İşte o zaman biterim ben. Annem de biter. Ne de olsa cinayet işi yaş ve bu zamanda avukatlara da güven olmuyor.

Ya jürilere?

Sarabande

Annemin sesi değişti, her şeyi bitirmiş bir ses.

Aslında anneannemin de değişti. Onunki nereden başlayacağını bilemeyen bir ses daha çok. Uzak koltuklarında oturuyorlar. Hatta annem çoğu zaman salonun en ucundaki sandalyede oturuyor. Tek kişilik yaşantısını muhafaza etmenin bir yolu belki de. Fakat o yol da onu eninde sonunda anneanneme götürecek. Artık bir elin parmakları gibi birlikteler. Artık her gündüz, her gece, her hafta sonu, her yılbaşı, her tatil, her elektrik kesintisi, her doğum günü, her ay başı birlikteler. Ben de kırılan kalpleri onarmak, söylenen sözleri geri almak, beceremedikleri işleri becerebilmek için yakınlarda olmalıyım. Fakat öyle bir bakışları var ki insana... O zaman anlıyorum. Bekledikleri şey bende değil, elimdeki market poşetinde ya da onları götürdüğüm çay bahçesinde değil. Yavaş yavaş öğreneceğiz herhalde yeni hayatımızı.

Anneannem dünyayı tanımayan, bize şüpheyle yaklaşan ama bizden başka kimsesi olmadığı için de iyice şaşıran, şaşırdıkça huysuzlaşan, huysuzlaştıkça çirkinleşen bir çocuk oldu. Sonra aniden değişiyor her şey ve birden eski anneannemiz yine. Eski anneannemizin biraz daha yalnız, biraz daha mahzun bakışlısı.

Markete giderken annemin elini tutuyormuş. Tutmuyor, sıkıyor dedi annem. Otobüs kartı çıkardık ona. Birlikte şehre iniyorlar.

Onları görenler anlıyor mudur dedemin öldüğünü? Diğer şeyleri?

Kapının arkasından sesi geliyor: "İlknuuuur! İlknur! Hangisine basıyorduk?" Sonra annemin mutfaktan koşan ayaklarının sesi. Sonra kapı açılıyor ve ikisinin yüzü ve benim yüzüm.

Gülümsüyorlar; annem buruk, anneannem heyecanlı. Böyle gülümsemeler vardır hani, insanı çok üzen gülümsemeler. Geldiğim için pişmanlık duyuyorum, yarın gelebilirdim. Yarından sonraki gün gelebilirdim. Elbet bir gün gelirdim. Haber verdiğim için erteleyemedim. Anneannem çok kızıyor. Artık kızdığı zaman öyle çok kızıyor ki küfrediyor bize, tansiyonu çıkıyor, bütün gün söyleniyor, gazeteleri sesli okuyor, haberleri sunan kızla daha çok konuşuyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Onu kızdırmamak için gerçekten çok uğraşıyoruz. Bu sefer yapmacık davrandığımızı düşünerek daha beter sinirleniyor, kimi kandırıyormuşuz biz?

Verdikleri pembe plastik terlikleri giyip salona geçtim. Her şey bana göre, benim için hazırlanmış, bakışlar bile. Hediyelerini getirdiler hemen, annem mor bir kazak almış, alması gerekenden küçük, anneannem de çorap, mikili. Sarılıp öpüyorum ikisini de. Bitmiyor, etrafımda dönüp duruyorlar. Biri mutfağa koşuyor, öbürü yatak odasına gidip geliyor, iki kişinin yapabileceğinden çok daha fazla hareket var evde. Sanki hep bana bakıyorlar.

Nereye giderlerse gitsinler gözleri üzerimde. Dayanamıyorum. Keder öyle yoğun ve tehditkâr ki uzun süre dayanamıyorum. Değiştirebilir miydim? Gerçeklerden bahsetmiyorum, en azından bir yanılsama yaratabilir miydim? Kalbimdeki ağırlıktan kurtulmak için onlara fark ettirmeden bir hap atıyorum ağzıma.

Dokuz, en geç dokuz buçuk kalkacağım. Çamaşırları toplamamıştım. Anlarlar. Daha fazla dayanamam, çamaşırları toplayacağım.

Sofraya geçiyoruz. Küçük tencereler ve küçük tabaklar bir çocuğun oyun setinden farklı değil. Küçük bir salata. Buzluktan geç çıkarıldığı için henüz tam çözülmemiş ekmek. İçecek; su.

Yavaş yavaş yiyoruz. Elinize sağlık derken saate bakıyorum gizliden. Evet, gidip çamaşırları toplamam gerek. "Çok güzel olmuş." Anneannem gurur ve mutlulukla gülümsüyor, tabii yerinde hafifçe kıpırdanarak. Bu gülümsemesi de üzücü ama diğeri kadar değil. "Anneanne senin elin de amma tatlı." Dizlerindeki peçeteyi düzeltiyor ağzındaki lokmayı kendinden daha bir memnun çiğneyerek.

Annem tuzu getirmek için mutfağa gittiğinde anneannem bana yanaşıp fısıldıyor: "Yalnız oturmaktan sohbet kabiliyetini yitirmiş." Anneannem artık annemi sevmiyor mu? Ölüme yaklaşan biri kendinden başkasını sevemiyor mu? Kafam karışık. Hepimiz insanız. Beklemiyormuşum yine de.

Birlikte televizyona bakıyoruz. İzlediği dizi hakkında sorular soruyorum. Kız hangi oğlana âşık? En çok bu sorular ilgisini çeker. Oğlan da onu seviyor mu? Duymuyor. Oğlan da onu seviyor mu? Oğlan? Hıı, oğlan, deyip gülüyor ayaklarına. Birkaç soruda yoruluyorum. Annem bütün gün ne kadar yoruluyor? Anladı mı diye başımı çevirdim, masa örtüsünün püsküllerini birbirine bağlayıp bağlayıp çözüyor. Halbuki ben onu kurtarmak istemiştim, sırayla pek çok şeyden; anason kokusundan, tavanı akan evimizden, parasızlığından, dedemin emekli maaşını çektiği karttan, ucuz ayakkabılardan, ucuz ayakkabılarla yürüdüğü yalnızlığından. Şimdi bitti. Bittiğini ikimiz de biliyoruz.

Onları güldürecek bir şey anlatabilsem rahatlayacağım. İşyerinden birkaç saçmalık belki. Yaşadığım berbat şeyler... Bakın, ben de mutsuzum, herkes mutsuz. Getirdiğim çikolata anneannemin dişine yapıştı. Her işimiz ters gitsin zaten. Su içirdik ona, annem kürdanla çıkarmaya çalıştı dişinin arasına giren parçayı. Yumuşak olanı almam lazımdı, yanlış çikolatayı aldım. Nasıl akıl edemedim bunu. Nasıl!

Anneannemi kurtardığımızdan emin olunca televizyona geri dönüyoruz. Görüntü ara sıra karıncalandığında farkında değilmiş gibi yapıyoruz, bakışlarımızda hiçbir şaşkınlık ve soru yok. Antendir. Belki de kablolarda bir temassızlık. Geçen gün buzdolapları bozuldu, benim için hazırlayıp sakladıkları her şey mahvoldu. Bu tür küçük arızalar, biliyorum sadece küçük arızalar, ama onların başına gelince hep kötü talihimizin bir işareti gibi.

Çamaşır makineleri bozulsa kalpleri kırılacak, iyice güceneceklerhayata.

Anneannem sürekli lahana dolması ve karnıyarık yaparak küçük plastik kaplarda bana veriyor. Hep yapardı ya, artık büyük bir hırsla, bağlılıkla, inatla. Aramızda patlıcan ve kıymadan bir yol. Annem ölürse bu yoldan bana gelecek. Annem ölebilir. Herkes ölebilir. Herkes ölürse anneannem de ölür. Oysa o ölüme en yakın olduğu bu günlerde ölüme en uzak olmak istiyor. Annemden ve benden bile uzak. Ben de kızıyorum buna. Ölümden korkmamasını, ölümü kabullenmesini bekliyorum. Aramızdan biri ölecekse, o ölsün mü istiyorum? Senden önce biz ölecek değiliz ya nedir bu asabiyetin mi diyorum ona... Yok, dedemin ölümü bize yaramadı.

Hazırladıkları yiyecekleri alıp ceketimi giyerken bir hastanın yanından ayrılmanın ferahlığını yaşıyorum. Kapının diğer

tarafına geçince mutsuzluğu ve ölümü ardımda bırakıp hayata dönebilirim. İlknur benim arkadaşım oldu, dedi anneannem ayakkabılarımı bağlarken. Daha önce de söylemişti. Dedem ölmeden önce ama öleceğini hepimiz biliyorken. İlknur artık benim yoldaşım oldu, demişti o zaman. Annem yine boşluğa bakıyordu, hayır annem bir boşluk olmuştu aslında. Tüm bunlar boğazıma yapışıyor. Telefonda "Mutlu musun?" demiştim ona, "Bu kadar detaylı sorular sorma," dedi. Kafamı makarna suyunun kaynadığı tencereye sokup her şeyi bitirmek istemiştim. Cinlerimi tepeme çıkarıyor bazen. Ölmüş gibi, yeni hayatına bir ölü olarak başlamış. Dedem yüzünden mi? Yoksa anneannem yüzünden mi? Belki de haklı. Belki de. Ne kadar çok ağlıyor. Bu kadarı da şımarıklık ama. Bağırmak istiyorum, ağlama artık, buna hakkın yok diye bağırmak istiyorum. Sen de mutlu olmak zorundasın, herkes mutlu olmak zorunda.

Yalnız yaşamasından daha iyi demişti Güner. "Evde konuşacak birinin olması iyi." Yarın teyzem onları tiyatroya götürecekmiş. Kafam biraz rahat olacak. Oyalanırlar. Yine de içime sinmiyor. Benim yüzüm. Annemin yüzü. Anneannemin yüzü. Kapıdayız. Pişmanlık duyuyorum. Kızgınlık. Kulaklarımda *Sarabande* çınlıyor. Utanç. Haftaya iki kere uğramalıyım, diyorum, belki de. Bir değil, iki.

Onları kafamdaki tuhaf, soğuk müzikle bırakıp merdivenlerden iniyorum elimde donmuş köftelerle. Canım sıkkın.

Unutulmaz peruk

Soyunma kabinindeki çıplak mankenin başında duruyordu. Bazı felaketler ortada hiçbir sebep yokken bir anlık dalgınlık neticesinde yaşanıyor ya, bu da öyle oldu. Yani hiç olmayabilirdi. Fakat oldu.

Tam istediğim renk ve kâküllü. Ben de biraz safım galiba. Şansa bak dedim, peruğu alıp kafama yerleştirdim. Biraz büyük geldi, belki biraz da kabarık ve karışıktı, yine de hoşuma gitti. Hafiften deli bir kadınla güzel bir kadın arasındaydım. Turuncu saçlarıma bakarken güzel bir kadına daha yakın olduğumu düşünüyordum nedense. Bu düşünceyle gülümsedim aynadaki yeni kafama.

Mağazanın erkek reyonunda bir şeyler deneyen sevgilim birazdan bana seslenecek, karar vermesine yardımcı olmam için yanına çağıracaktı her zamanki gibi. Soracaktı, verdiğim cevabı beğenmeyecekti, kendi bildiğini yapacaktı. Bir sonraki sorusuna hoşuna gidecek türden bir yanıt verecektim ben de. Gerginlik sevmiyorum. Hele işe yaramayan, bir yere gitmeyen gerginlikleri. Uzun ilişkilerin gerginlikleri de hep böyle olur değil mi? Ne diye bunları düşünmüştüm, biraz canım sıkılmıştı

ama aynaya bakınca geçti. Turuncu saçlar gerçekten de hoşuma gitmişti. Güzeldim.

Sevgilimin sesini beklerken mutlu bir şekilde kabinden çıktığımda sanırım hâlâ güzeldim. Sonra olanlar ise benim dışımdaydı ve beni benim dışıma çıkarıp kendimin bir seyircisi haline getirdi.

Kabinden dışarı attığım ilk adımda tezgâhtar çocukla göz göze gelmiştik. Normal koşullarda tezgâhtar çocuklarla göz göze gelirim. Yine normal koşullarda –yani aramızda o ana özgü duygusal ya da cinsel bir çekim filizlenmemişse– ikimiz de gözlerimizi en yakın başka bir şeye çevirirdik. Ama ben biraz safım galiba ve bu çocuğun canı da gerçekten sıkılmıştı. Herhalde aynı kotu kırk kere katladığı için insanlara sevgisini yitirmişti. Sadece bunun için değil tabii, zaten incelik sahibi bir tabiatı olmadığından, kafama bakarak sesli sesli gülmeye başladı. Yüzündeki ifade nasıl da doğal ve sıradan bir vahşilikteydi.

Beni öyle çabuk gördü ve öyle çabuk gülmeye başladı ki tek bir adım daha atamadım. O an ruhum ya da bana hareket kabiliyeti veren her ne ise, bir hayalet gibi bedenimden sıyrılmış, hemen yanı başımda çaresizce olan biteni seyre koyulmuştu. Düşüyordum, düştüğümü biliyordum, yere çok fena çakılacağımı da biliyordum, yeri bütün katılığıyla, bütün yakınlığıyla görüyordum, tezgâhtarın birkaç saniye içinde seyrettiği olayı ben orada bambaşka, upuzun bir zaman diliminde yaşıyordum ve düşmenin tabiatı gereği, düştüğümü anlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Herhangi bir çaba beni çok daha beceriksiz gösterecekti.

Kötü bir şey, başka kötü şeyleri çağırmadan duramaz zaten. Çocuk kendisi gibi genç ve yine birtakım inceliklerden yoksun arkadaşını kolundan çekip kabinlere döndürerek "Oğlum şuna

bak," dediğinde yerimde dikiliyordum hâlâ. "Oğlum şuna bak!" İşte bu cümle tezgâhtan kabinlere, yüzüme doğru yıldırım hızıyla geldi. Demek insanları böyle incitiyorlar. Cümlenin haşırt diye bir ses çıkarıp havayı delerek bana geldiğini gördüm. Delicesine bir korkuyla titredi içim; sanki ben çok acayip, hem de mıknatıslı bir şeydim ve "şuna bak" demek isteyen herkes bana doğru koşacak, etrafımda birikecekti. O andan sonra da artık taşa mı tutarlardı, yakarlar mıydı beni, bilmek ne mümkün. Sonuçta her şey bir perukla başlamıştı ve ben bunda gülünecek bir şey göremiyordum. Daha iki dakika önce ilişkisinin dertleri üzerine düşünmüş, sonra vazgeçip turuncu saçların verdiği hoşluğa kendini bırakmış bir kadındım. Şimdi ise bambaşka bir dünyada, bambaşka bir kadındım, kadın da değildim, şeydim. Hem de tek parça bile olmayan bir şey. Tezgâhtarın her bir hamlesiyle hayaletim benden uzaklaşıyor, sesini duyurmak, tutup kolumdan kenara çekmek istiyorsa da hiçbirini yapamıyordu.

Bir peruğun bu kadar büyütülebileceği kimin aklına gelir. Başlamıştı ve bitmiyordu şimdi. Bir keresinde merdivenlerden de böyle yuvarlanmıştım. Yine kendi dışıma çıkmıştım. Var olduğumu biliyor ama bu varlığa katiyen söz geçiremiyordum. Sahanlığa gelene kadar ne yaptıysam fayda etmemişti. Ne tuhaf, insan tüm o hareketi müthiş bir durağanlık içinde yaşıyor ve düşünmeye bile fırsat buluyor. Ben de yuvarlanırken diyordum ki, bunu neden durduramıyorum...

Bambaşka olabilirdi, tezgâhtar çocuk beni görünce hafiften tebessüm edip yakışmış işareti yapabilirdi. Oradan geçen arkadaşı da güzelliğimi onaylayan başka bir işaret yapabilirdi. Ben kabinin önünde hafif mahcup ama mutlu, sevgilimi bekleyebilirdim. Hayat ne güzel diyebilirdim. Mutlu olabilirdik hep

birlikte. İnsanlığın geleceğini kuran üç kişi olmanın onurunu, dayanışmanın göz yaşartan heyecanını yaşayabilirdik. Bir peruk. Ne büyük kötülük doğurdu aniden. Yanıyordum.

Kabine giremedim, giremezdim. Sonra bu utanç beni rahat bırakmazdı. Geceleri yataktan kalkıp sigara yakardım. İçim ince ince sızlardı. Çocuklarsa bunu hiç bilmeyecek, bana gülüp geçmiş olarak yaşantılarına devam edeceklerdi. Bir gün belki aynı şekilde başkasına da güleceklerdi. Bir genç, sevgilisinin girmek istediği kafenin kapısına ürkerek bakacaktı, bir kız koltuk altından gelen kokuya münasebetsiz bir zamanda deodorantsız yakalanacaktı, bir çocuk oyuncak isteyecek, babası öksürerek başka zaman oğlum diyecekti, biri fiyat etiketini yanlış okuduğunu tam kasada fark edecekti, biri karşısındakinin söylediğini anlayamayacak ama anlamış gibi görünmeye çalışırken kulakları hafiften kızaracaktı ve bu çocuklar o esnada hep gülüyor olacaklardı. Ben onlarla savaşamazdım.

Her şey yolundaymış, sanki üçümüz arasında tatlı bir olay yaşanıyormuş gibi yapmak tek çare gibi duruyordu. Kurtulursam bu ucuz oyunla kurtulurdum. Evet, onurlu bir tavır değildi ama en azından onların avucundan çıkmak için küçük bir kapı aralamış olacak, o kapıdan fırlayıp kabine koşacak, nihayet kendime kavuşacaktım. Kabine gidebilmek için, kabine gitmek tamamen benim kararım ve en doğal hakkımmış gibi davranmalıydım. Tanrım, hareket edemiyor ama yüz milyon şeyi düşünebiliyordum. Öylesine korkunçtu ki. Yani hem var hem yok olmak. Yani hem çok hem hiç olmak. Belki de hem tanrı hem kul olmak.

Gülümsemeye çalıştım. Ama nasıl zor bir gülmekti bu, sanki dudaklarımla karnım arasında bir bağlantı vardı ve dudaklarım kıvrıldıkça karnıma oklar saplanıyordu.

Elbet kötü bir şey olunca daha kötüsü de olur, kötü şeyler arasında müthiş bir iletişim ağı vardır. Sevgilimin, elinde muhtemelen "hangisi" diye soracağı iki tişörtle ve yardım isteyeceği zamanlardaki yumuşak, şefkatli yüzüyle kabinlere doğru geldiğini gördüm. Onun için hâlâ sıradan bir alışveriş günüydü, bense eşiğin diğer tarafında, hâlâ hem öyle hem böyleydim. Tek farkla; şimdi zaman kalbimde, beynimde, dizlerimde ve ayak parmaklarımda atmaya başlamıştı.

Hayaletimle aynı şeyi düşünüyorduk; çocuklar gülmeyi kesse ya da sevgilim biraz daha dalgın bir adam olsa, olay tezgâhtarlarla aramızda kalabilirdi. Dişlerimizi sıkıp bunu diledik tanrıdan. Kimseye zararı olmayan bir dilekti aslında, iyi kalpli bir tanrı hiç düşünmeden kabul ederdi. Ne var ki yüzündeki ifadenin o ani değişimiyle tanrının günün bu saati alışverişte olmadığını, alışverişteyse bile dileğimizi duyamayacak kadar gürültülü bir yerde bulunduğunu, yok öyle de değilse iyi kalpli falan olmadığını anladık.

Benim zorlama gülüşümü de, çocukların bana korkmayacakları kadar zararsız bir deliye güler gibi güldüklerini de görmüştü. Tezgâhtarların gülüşünü sevgilimden saklamak, sevgilimin utancını tezgâhtarlardan gizlemek istiyordum. Geçmiş olsun, herkes her şeyin farkındaydı.

Ne yapıyorsun sen, der gibi baktı. Çok kızgındı. Bir anda nasıl bu kadar çok kızabilmişti? Yüzüne diğer kötü şeylerin hepsini nasıl toplayabilmişti? Az önceki yüzünü nasıl hemen sıyırıp atabilmişti? Yardım isteyecekti, biraz da şefkat. Ona mavinin çok yakıştığını söyleyecektim. Egosunun ışığında aşkımız perçinlenecekti. Bunların hiçbiri olmadı. Elindeki tişörtleri hışımla tezgâha bırakan sevgilim belli ki her şey yolundaymış numarası

yapmaya yanaşmayacaktı. Çocuklarla ilgilenmedi bile; sanki onlar iyi olmak zorunda değilmiş, sanki ben her zaman kusursuz olmak zorundaymışım gibi. E hani sevgi emek istiyordu? Hani iyi günde kötü günde yaşanıyordu o duygusal münasebet? Boş versene. Ben biraz safım galiba. Sevgilimin ortaya çıkması ve gözleri bütün kurtuluş ümitlerimi tüketmişti. Artık yerdeydim.

Şaşkınlıkla elimi kafama götürdüm; başka ne yapabileceğim konusunda en ufak bir fikrim olmadığı ve kurtuluş tamamen imkânsız hale geldiği için hafif yamuk duran peruğu düzeltim, kabarmış naylon saçları bastırdım yavaşça. Onun, içinden "Gir şu kabine. Ne aptal şeysin. Ne büyük bir peruk!" dediğini duyuyordum. Böyle zamanlarda aksi gibi başkalarının iç sesini duyuyor insan. Belki de içten verdiği bu talimatlar iyiydi, çünkü ben artık bir robot gibi kontrol edilmeliydim. Tezgâhtarın ilk kahkahasıyla birlikte irademi tamamen yitirmiştim. Sevgilimin talimatıyla hayaletim bana doğru yürümeye başladı.

Çatlak bir sesle, "Kabinde buldum," dedim. Daha fazla dayanamadı, yüzü patlayacaktı neredeyse: "Çıkarsana şunu." Hatamı paylaşmayan kusursuz yüzüne çevirdim gözlerimi. O an bir parçacık mizah duygum kalmış olsaydı, hiç çekinmeden sevgilime "what a wonderful world" derdim. Fakat ruhum yoktu, mizah duygum yoktu, sevgilim sevgilim olarak yoktu, öyle bir world de yoktu benim için haliyle.

Çocuklar gülmeyi kesmiş, uzaktan bize bakıyorlardı. Tabii sahneye böyle yüzü olan bir adam girince işler kendiliğinden değişiyordu. Sırtım cayır cayır yanarken ve dizlerim dermansızlıktan titrerken, her şey yolundaymış gibi davranabilmek için açtım ağzımı. Ağzım dediğim bin ton olmuş iki dudakla arasında debelenen paslanmış bir dil: "Renk... yakışmamış mı?"

Gözleri.

Kabine girdim. Nasıl girdim, girdim. Dışarı çıkmak istemiyor, aynadaki kocaman turuncu kafaya bakıyordum. Hayaletim içime girip hiç ses etmeden köşesine çekildi. Ben, bir süre daha aynaya baktım.

Şey'i beklerken

Yıllar bedenime dokunmadan gelip geçiyor.

Yatakta sağa sola dönüyor, bildiğim bütün duaları okuyor, tanrıyı bir sürü vaatle kandırmaya çalışıyorum. On vakit namaz, bir ömür boyu oruç... Amin. AMİN.

Her sabah umutla koştuğum aynada, yine dün sabahki kendimi, utanç duyduğum o sıska çocuğu görene kadar sürüyor ancak içten pazarlıklı ricacılığım. Yüzüme yansıyan yüzüm, bedenime yansıyan bedenimle birlikte dualarımın hepsini geri alıyorum.

Ruhumda elimi bastığım yerden kan fışkırırken, bedenim kupkuru. 16! Buçuk!

Lise denilen kafesteyim. Kurban veremediğim için kızdırdığım bir kadınlık tanrısının gazabını çekiyorum herhalde. Kasıklarımı ısıtacak kanı özlemle beklerken, tabiatın kadınlığa buyur ettiği arkadaşlarıma imrenerek bakıyorum.

Öyle güzeller ki... Yürürken göğüsleri de, saçları da, etekleri de yürüyor onlarla beraber. Benim gibi dünyayı zorla çekiştirmiyorlar arkalarından, zaten her şey gizli bir emir almış gibi takip ediyor adımlarını. Çoraplarını tutan dolgun bacakları, beyaz gömleklerinin içinden gözüken dantelli sutyenleri ile her teneffüs zafer turları atıyorlar bahçede.

O parlak, ışıklı gövdeler arasında yerim yok. İki kişi bir araya geldiklerinde lafa dalıp unutuyorlar beni. Önce ortalarında yürürken, bir anda perde gibi birbirine yaklaşıp kapanan bedenlerinin ardında kalıyor, ayağıma basmasınlar diye adımlarımı yavaşça geri çekiyorum. Varmışım, yokmuşum. Okulu bombalamak, gözlerindeki o ermiş, yeşermiş mutlulukla birlikte bütün kızların canına okumak istiyorum.

Kötü müyüm tanrım?

Kıskanç mıyım?

Tanrı alabildiğine ketum, çıt çıkarmıyor. Çıkarmasın bakalım. Çemberin etrafında kan kokusuna hasret bir kurt dolanıyor oysa. Kurdun adımları sakin, içi koşmalı. Kurdun gözleri sakin, gözlerinin ardı bin metre dalmalı.

"Daha yok mu bir şey?"... yok... mu... bir... şey...

Bunlar eskidendi. Artık kimse sormuyor da.

Yaz geliyor neyse ki. Kimseyi öldürmeden.

Akdeniz'in tuzu, sıcağı karışırken bekleyişime, bir mucize oluyor hayatımda, öpüşüyorum, ilk kez.

Onca kadının, saçların ve ojelerin, buğday rengi sütunlar gibi bizi çevrelemiş bacakların arasından, nasıl yaptığımı anlamayarak kendi payıma bir sevgili devşiriyorum.

Bir yerde ben de kadınım artık, hem de onlar gibi pis pis kanamadan.

Sevgilimin esmer tenini kendime kanat yaptım, düşten düşe uçtum, gidip onunla birlikte okulun bahçesine kondum. Kıskançlıktan öldü bizimkiler. Rüzgârımızdan savrulup pençe gibi dünyayı kavrayan ayaklarına rağmen düştüler pabuçlarımın dibine.

Hava sıcak, tepeden tırnağa güneşteyim. Elimde bir el var, müthiş şey. Öylesine mutluyum ki, dağları taşları, karıncaları, en çirkin kara kara böcekleri bile bağrıma basabilirim. Sevgilimle dondurma yiyor, her fırsatta öpüşüyor ve denize giriyoruz. Bir tuhaflık var yalnız, ben hep denize girebiliyorum. O sorana kadar da aklıma gelmiyor.

"Sen hiç şey olmuyor musun?"

Bedenimdeki bütün kan yanaklarımda toplandı herhalde. Bir daha aşağıya inemeyecek, bacaklarımın arasından akamayacak. Şey olmak ha...

Karşımdaki genç adam boyuyla bosuyla, esmer yüzüyle bir cevap bekliyor. Evet, ne yazık ki ben hiç ŞEY olamıyorum. Hiç. Dilim ağzımın içinde büyüyor, dudaklarımı araladığım anda dilimi kusacağım sanki. Unutmuştur belki diye bakıyorum, hayır, yüzü hâlâ orada.

"Tabii ki oluyorum. Ama benimki değişik." Kafası karışıyor, gözleri büyüyor:

"Nasıl değişik?"

Sorusu, cevabını bulamadan gidip geliyor aramızda.

İçimde bir titreme, soğuk bir su-göl-deniz-şelale. Yaz geçti. Nefret ediyorum ondan. Bir hain, okuldakilerin gönderdiği bir ajan belki de. Yazık.

Öldüreceğim, evet, kızlardan da önce onu öldüreceğim. Bir daha suya girdiğimizde boğacağım onu, gözleri kocaman açılmış, ağzından baloncuklar çıkararak dibe batarken "Al işte böyle değişik sevgilim, ölümüne değişik benimki," diyeceğim. Artık geceleri onu değil, bunu düşünüyorum. Dudaklarını değil.

Ama ilk sevgilim, hem de upuzun bacaklı, kıyamam, zaten öldürürsem yine yalnız kalırım. Kıyamam kendime de. Zayıf

lığım taşa çeviriyor beni, "Konuşmak istemiyorum," diyor, bir soru daha sormaya cesaret edemeyeceği şekilde kesiyorum önünü gözlerimle. Saldırmak üzere olan bir hayvanın sesini, kokusunu da çıkarmış olabilirim bilmeden. Su alma bahanesiyle uzaklaşıyor yanımdan, kurtarıyor canını.

Tişörtümün ardına saklanıyorum. Gövdemin üst kısmında vara yoğa çarpan münasebetsiz bir kalp ve emzik kadar iki göğüs; iki baş umutsuzluk, beni yiyen iki hain kurt.

Tek bir damla için ölecek haldeyim.

Yaz sonu. Ayrılıyoruz.

Okula döndüm. Kanayanlar cehennemine. Lise birdeyim, bir yıl da kaybım var, etti lise iki. Benim gibi boynu bükük gezen son çocuk da kadınların arasına attı kendini. Paylaştığımız acı dolu bakışları bir göz kapamayla silmiş, genç kızlığın kırmızı kurdelesini övünçle göğsüne takmıştı. Ona, "Kal benimle, kimseye söylemeyelim," demek istedim, diyemedim. Koşuyordu. Daha o andan itibaren koşuyordu.

Annem el attı sonunda işe. Pasajın içinde, karanlık merdivenlerin sonunda bir muayenehane.

Doktor resimlerini gösterdi rahmin, bazı resimlerde koca kulaklı bir fil, bazılarında boynuzları içe kıvrılmış kızgın bir boğa.

Gri perdenin arkasındaki soğuk sedyeye uzandım. Plastik eldiven, ele geçerken şak diye ses çıkardı. Doktor sapladı parmağını bedenime. Yerini tespit edemediğim, kımıltılı bir acı dolanıyordu içimde. Kadının elini yuttum aşağıdan. Sanki o el her santimimi karışlayıp ağzımdan çıkacak. Bakamıyordum.

Bu kadar büyük bir delik var mı orada?

Kolu, başı her şeyiyle girdi içime doktor. Ağlamak, bacaklarımın arasında durup bir işe yaramayan, bana salt acı veren bir de işeyen o şeyi, o şeytani üçgeni fırlatıp atmak istiyordum. Ne buldu bende doktor, neye dokundu içimde bilmiyorum.

Anneme el salladım demir kapının önünde. Biraz daha bekleyeceğiz galiba.

Artık umudum da yok. Bu sefer sırf inadımdan bekliyorum.

Geceleri, saraydan bozma okulumuzun gökyüzü tavanlı yatakhanesinde, padişah Abdülaziz'in bizi yoklamaya gelen hayaletinden köşe bucak kaçarak tuvalete gidip kadınlığımı yokluyorum.

Çamaşırım lanetli beyazıyla hep aynı şeyi söylüyor: Zavallı çocuk!

Zaman böyle geçecek herhalde. Taş gibi olmuşum. Hareketlerim de bedenim de iyice ağırlaştı. Yatağa uzandığımda, resmini gördüğüm boğa başı seyrediyor beni yukarıdan. Doktorun eli sanki hep oramda.

Bütün kadınlar benim gibi kurusun kalsın, kanları çekilsin diye dua ediyorum her tuvalet dönüşü, uyumadan önce. Yüz kere.

Kötüyüm ben.
Bundan utanmıyorum.
Tanrı düşünsün.

Öpse ya beni

*"sessiz ol Arianne, sessiz ol"**

Kimse inanmaz, ama biliyorum, beni seviyor.

Gidelim mi? Gidelim.

Saçımı arkadan topladım. Yüzüme düştüğünde güzel gösteren iki tutamı diğerlerinin arasından çekip çıkardım.

İnsanın saçı güzelse o gün iyi geçer değil mi? Aynanın önünde parmaklarımı şıklatarak, boynumu kırarak dans ettim. Hem de ıslık çalarak, çalmayan müziğe eşlik ettim. Etrafımda bir tur döndüm. İşte böyle... Evet, çok güzelsin. Teşekkür ederim. Niye mideni tutuyorsun? Ona gideceğiz ya şimdiden heyecanlandım. Sakinleştirici almak yok. Yok. Papatya çayı içeceğim. Aferin. Herhalde, ben kocaman bir kadınım.

Pencereden başımı çıkarıp havayı kokladım, kelebekli gömleğimi aldım dolaptan. Sutyen ve külotun aynı renk olması önemli. Çoraplar da gömleğe uymalı. Burun ve topuklarını iyice kontrol ettim. Belki başıma bir iş gelir. Beni hastaneye götürür. Bu nasıl kadın demesin.

---

* *Love in the Afternoon* (Billy Wilder) filminden.

Aynanın karşısında giyinirken çapkın çapkın süzdüm kendimi. Düğmelerimi iliklemeden dans ederek gömleği açtım kapadım, arkamı döndüm, omzumun üstünden baktım, kalçamı sağa sola kıvırdım. Böyle bir kadın olmayı çok isterdim. Ama ben daha çok, nasıl diyeyim, ancak şaka gibi yapabiliyorum işte bunları, ya da aynaya. Erkeklerle birlikteyken hemen "Işığı kapatır mısın?" diyorum, pike üzerimden kayacak diye aklım çıkıyor. Neden?

Çıplakken bir file benziyorum. Sanki etim dağılacak ve bütün odayı kaplayacak. Adam etimin altında kalacak sanıyorum. Az önce aç kapa yaparken hiç fena değildin ama. Susss, utanıyorum. Haydi canım. Evet, sus, yapamam yoksa bir daha. İyi hadi ben bakmıyorum. Teşekkür ederim, çok anlayışlısın.

Yanağıma allık sürdüm. Galiba allığı biraz fazla sürdüm, ne kadar sürülmesi gerektiğini aşağı yukarı biliyorum, tam olarak bilmiyorum. Tam olarak bilmediğim her şeyi yanlış yapmaktan korkuyorum.

Başımı hafif sola eğip güldüm. Güzel oluyor, böyle güleceğim. Bir de sağa eğip güldüm. Yok yok, sola eğince daha güzel oluyor, öyle güleceğim. Heyecandan ağzım kurursa dudaklarım diş etlerime yapışır, güldüğüm gibi kalırım. Güler mi? Güler. O kadar iyi ki o. Bütün aptallıklarıma sadece tatlı tatlı güler. Hem biri senin aptallığına böyle güldüğünde kendini aptal gibi hissetmiyorsun ki. Keşke biraz daha... Sakın başlama. Ne kadar çok güzel kadın var dünyada. Mesele bilmekte, güzel kadın olmayı bileceksin. Neyse neyse, bunları akşam, canım üzülmek istediğinde düşünürüm.

Kitabımı ve rujumu atayım çantaya. Parfüm... Sen var ya çok fenasın! Söyleme böyle, çıkarırım ruju. Parfümü de. Tamam tamam kalsın, her ihtimale karşı. Evet, aynen öyle. Femme fatale!

Değilim. Ama olmayı isterdim. Sorun değil, herkes kötü olmayı ister. Cesaret edemem. İnce, uzun, biraz deri ceketli zaten onlar. Hem elleri o kadar güzel ve zarif ki sigarayı hep filmlerdeki kadınlar gibi tutuyorlar. Ah şu Fransızlar... Ben çok denedim evde. Aynaya mı? Oui, ma chérie, aynaya. Ama olmuyor. Çünkü mesele bilmekte, kötü kadın olmayı da bileceksin.

Otobüste hep onu gördüm. Bir durakta oturmuş gazete okuyor, bir durakta sigara içiyor, bir durakta görünmez adam oluyordu. Görüyorum seni, der gibi gülüyordum ben de. Biraz da şey oluyordum. Ney? Bildiğin şey işte canım.

Yerimde duramadım daha fazla, bastım düğmeye. Terlememek için yavaş yavaş yürüyordum. Parmaklarımı şıklatmak istiyordum ve yanımdan geçenlere laf atmak. Mutluyken insanın hep saçma şeyler yapası gelir ya. Yalnız şu sevgililer canımı sıktı. Elime baktım. Hiç tutulmamış, hiç tutulmayacak bir el gibi geldi bana. Genç bir kızken bütün oğlanlara inanıyordum. Biliyorum, evin karşısındaki duvara aşk sözcükleri yazacaklar sanıyordun. Sonunda biri gelip "çöp dökenin anasını..." yazdı.

Vazgeçmedim. O, hırkasının kollarını dirseklerine çeken çocuk vardı ya. Hani bizim mahallenin köşebaşlarına değil de filmlere, reklamlara, arabalara yakışan çocuk. Onun önünden geçerken nasıl her yerim uyuşuyordu. Herhalde kızarıyordum da, anlamıştı arkadaşları. "Japon geldi" diyorlardı. Görmeyi hep istesem de karşıma çıkmasınlar bir köşede diye kaçarak geçiyordum sokaklardan. Bir gün kolumdan tutup çeksin beni, arkadaşlarına dönsün, kabartsın göğsünü, omuzlarını dikleştirsin, "Seviyorum Japon'u" desin istiyordum. Düğünü oldu, arkadaşları uzun bir konvoy yapıp ne kadar çok korna çaldı. Daaat dat daat kalbimde. Bilirsin...

Ama şimdi o? Evet o biraz başka. Ya da ben aynıyım. Hâlâ sana komik gelecek şeyler düşünüyorum. Komik demeyelim de, biraz fazla... Doğru, biraz fazla! Filmlerdeki öpüşme sahnelerini başa alıp alıp izledim. İnsan büyük ve tutkulu bir hikâyenin kahramanı olmak istiyor. Ama erkekler bir aşkın ilk günlerinde öpüşüyor, sonra yalnızca dudaklarını değdiriyorlar. O. Midem bulanmaya başladı. Kendimi iyi hissetmiyorum. Eve döneceğim. Hayır, hayır. Sadece yirmi üç adım kaldı. Şimdi tekrarla; yirmi üç adım sonra ona varacağım. Yiir-mii-üüç.

Yirmi üç adım sonra ona varacağım. Güldüm galiba. Güldüm mü? Ona varacağım deyince... Varınca ona; gömleğimdeki bütün kelebekler uçuşacak. Güzel bir müzik çalacak, benimle gelmiş-miş müzik meğer. Nina mı? Nina. Müzik aşka yardım edebilir. Ay, yine güldüm.

Neyse, olur böyle şeyler sevdiğini düşününce insan.

İşte şu masa ve şu sandalye. Ve bir ki üç dört sola... sağa... öne... arkaya... Haydi Simone. Hayır, sakin ol. Bırak şimdi Simone'u. Dans etmenin sırası değil. Baksana, orası! Sakin. Nasılım? Gayet iyi. Devam et. Simone'u bırak ve yürü.

Şu kapı. Onun omzunu dayayıp beklediği. Kimi? Belki beni. Belki başkasını ama orasını boş ver. Beni, beni. Kırmızı şemsiye, masanın yanında – ikimizin üzerinde, dünyaya karşı bir kalkan. Ya da şöyle; yağmur yağdığında ıslanmayayım diye şemsiyelerin en büyüğünü almış bana. Ya!? *My baby just cares for me*... Bu care, o care değil ama olsun my baby her halükârda cares for me. Romantiksin sen! Kötü mü bu? Evet. Yani, evet.

Ah!

Aklıma öyle şeyler geliyor ki, al bunu kaç, yeşil bir tepenin üzerine çık birlikte, zıpla, zıpla, zıpla. O kadar mı? Yuvarlan

bir de. Bu kadar mı? Bu kadar. İnsan çok saçma şeyler hayal ediyor ama korkuyor söylemeye. Herkes gibi sevmek zorundayım. Herkesten sıkılmışım ama. Kırmızı şemsiyeyi görünce daha iyi anladım.

Oturayım. Güzel otur. Güzel oturdum. Dik otur. Tamam, sağ ol.

Birazdan gelir. Seni çok seviyorum, çok iyisin der gibi bakarım ona. Bıyıkların ne güzel öyle dudağının üzerinde... Uzanmışlar ağzının bir başından öbür başına. Gözlerin. Gözlerine bakınca akşamüzeri uykusuna yatmak istiyorum. Serin yerde, ince pikeyle. Yumuşak şeyler, kuş tüyleri, pamuklar esiyor üzerime kapıdan görününce sen. O kadar iyisin ki, ağzımı kapatıp elimle, başımı öne eğerek gülmek istiyorum benimle konuştuğunda. *In the mood for love*. Bütün şarkılarıyla. Ne şarkılar... Ne *mood*! Ne adam!

Çocuklar ona selam veriyor geçerken. Ağzı hiç çarpılmıyor kötülerin gülüşünde olduğu gibi. Bazen bilmediğim işaretler yapıyor gelip geçene selam verirken. "O burada" diyor olabilir... Utanıyorum böyle düşününce de. Dudağım seğirmeye başlıyor. Beni gösteriyor. Beni mi?

Ah geliyor. Tamam, sakin. Yere bak. Yere bakarsam anlar heyecanlandığımı. Tamam dur, bulacağım bir şey. Hah.

Çantanda sigara ara. Tamam, teşekkür ederim. Sağa sola aşağı, başı dönmüş gibi dolanıyor bakışım. Gömleğimin yakasını düzeltiyorum, saçımı. Kulağımın arkasına sokuyorum ince telleri. O gelmeden son bir küçük öksürükle temizliyorum boğazımı. Bacak bacak üstüne atıyorum. Olmuyor bacağımı geri indiriyorum. Midem bulanıyor. Çişim de geldi. Eve gitmek istiyorum. Çok geç. Paldır küldür düştüm ona. Çok geç, âşığım ben.

Mavi gömlek giymiş, çizgili. Dans edesim geldi, zor tutuyorum kendimi. Yerimde kımıldanıyorum galiba. Bir ki, öne, arkaya. Eğiliyor bana, my baby just cares for me, bakıyor güzel gözleri, sıcak gözleri, the look of love gözleri, gel seninle şuraya uzanalım der gibi.

"Günaydın, ne alırsınız?"

Sesi güm diye vuruyor kalbime. Ben, diyorum... İçim titriyor. Öpse ya beni şimdi. Herkes şaşırsa ya. Çok uzun ama çok yumuşak öpse ya. O öperken ben elimi yanaklarında, göğsünde gezdirsem ya... Bakıyor hâlâ, öksürüyorum yine. Elini masaya koyuyor söylediğimi duymak için. Omuz başından bileğine kadar mavi bir vadi. Aramızda kelebekler uçuşuyor. İşaretparmağımla gösteriyorum. Anlamıyor. Gösteriyorum yine. Anlamıyor. Ah! Ellerimle kapıyorum yüzümü. Gülüyorum. Ağzımdan kaçıyor:

"O kadar iyisin ki..."

Bilen duyan kıvrılan varsa, lütfen

Bu ilanın uzunluğu sizi şaşırtabilir. Bir sigara yakmanızı ve bana sabretmenizi diliyorum. Lütfen. Lütfen. Öyle beceriksiz bir insanım ki elimde olmadan her şeyi karmaşıklaştırıyorum. Ne olurdu... Yo. "Girişi uzatmayın en azından," demişlerdi. Söz dinlerim. Peki ama nasıl gireceğim... En bildik yoldan, tamam; üç deyince.

Arınmak, iyileşmek, sızlanmak değil niyetim. Sadece bir kişi bile varsa benim gibi şaşırıp duran, ona ulaşmak istiyorum. Ulaşınca ne yapacağımı bildiğimi söyleyemem. Elini tutup (yersiz mi olur bu kadarı, tamam tutmadan o halde) "Sence uzaylılar mıydı?" diyebilirim mesela. "Sence kimdi, biri miydi, neydi?"

Üzerinden çok zaman geçti, olan biteni tarif etmek beni zorluyor. Hayal gücümden (sanki bu iş başlı başına bir hayal değilmiş gibi. Ama?) pek çok ayrıntı ekleyebilir, kafanızda canlandırabilmeniz için bir atmosfer yaratmanın gereklerine sığınabilirim. Fakat kendimi anlatmaya kaptırınca da belki biraz fazla uydururum. Gerçeklerden ve ondan (senden?) uzaklaşırım. En iyisi benimle ortaklığı bulunduğunu farz ettiğim o kişiyle dolaysız ve hızlı bir şekilde bir araya gelebilmek için, yaşadıklarımı en çıplak haliyle yazmayı denemek. Evet.

...

Yıllardır kırılmıyorum, kıvrılmıyorum ve katlanmıyorum.

Ama bir zaman oldu bu; düştü ya da gerçekti, önemli değil, sadece oldu. Belki de uzaylılar yaptı. Tanrıdan da en az uzaylılar kadar şüphelendiğimi bilmem söylememe gerek var mı?

Geceleri ve yataktayken. Hiç gündüz başıma gelmedi. Birden kırıldığımı, kıvrıldığımı ve katlandığımı duymaya başlardım. Kâğıt gibi. O an artık bir insan olmadığımı, bir kâğıt olduğumu düşünürdüm. Gibi'nin ötesine geçerdim. Geçerdim de bir insandan nasıl olup da bir kâğıda dönüştüğümü çözemezdim. Kimseye anlatılacak şey değildi. Mahallenin delisi olsa, belki ona, gel gör nezih muhitimizde bir deli yoktu. Anneme, "Geceleri kıvrılıyorum" diyemezdim, desem anlayış gösterirdi biliyorum ve bu beni daha çok kahrederdi. Ben kâğıda dönüşüyordum, o buna rağmen beni anlıyordu. Ne acı! Oysa bilemezdi. Elbette anneler bilmedikleri şeyleri de anlarlar. Neyse konumuz anneler değil. Kimse bilemezdi. Ve ben, seçilmiş ben, kâğıt olmaya elverişli bulunan ben, biri "bırakın" diyene kadar kıvrılmaya, üstelik de bunu hiçbir zaman anlamamaya mecburdum.

Bazen onu beklerdim, ondan deli gibi korkar ama onu beklerdim, ne zaman, nereden gelecek diye. Ayaklarımdan ya da kafamdan başlamıyordu. Emin değilim, bütün bedenimde aynı anda başlıyor gibiydi. Hafifleşiyordum.

Uçmuyordum, biraz havalanıyordum en fazla. Ellerim el, kollarım kol, bacaklarım bacak değildi. Yüzüm bile yoktu. Kim bilir ağzım burnum nereye kaçıyordu. Saydamlaşıyor, yok olmaya gidiyor, tam kapısında kalıp kıvrılmaya başlıyordum. Şükürler olsun beni tutan o eşiğe.

Kalkmaya yeltensem belki bitecekti ama korkumdan kımıldayamıyordum. Zaten bedenim artık beni dinlemezdi. Çünkü benim dışımdaydı. Ben varsam, yatıyorsam da orada, bedenim yoktu. Muhakkak bunda uzaylıların parmağı vardı. (Tanrının? Uzaylıların tanrısının?) Eminim bu gerçekti ve gerçek üstüydü. Bir gece bu saydamlaşma işi sorunsuz bir şekilde tamamlanırsa, ertesi sabah yatakta bulamayacaklardı beni. Bereket versin her defasında bir sorun çıkıyordu da hiçlere karışmıyordum. Peki karışsaydım? Nerede olacaktım? Kaybolduğumu bilecek miydim, yoksa öldüğünden habersiz ölüler gibi kaybolduğunu fark etmeden dolaşan bir kayıp mı olacaktım? Yok olmaktan ve erimekten öylesine korkuyordum ki korkunun gücüne o zaman iman ettim. Affedilmek için başıma gelen felaketi kabullenerek sustum.

Kim katlıyordu beni, kaçıncı kırımda bırakıyordu, neden bırakıyordu, benden istediği şey olmuyordu da vaz mı geçiyordu? Peki neden sürekli deniyordu? Uçarsam tavana mı çarpacaktım yoksa yere mi düşecektim? Uçmuyordum ki. Sadece bütün uzuvlarımı duyma becerimi yitiriyordum. Çok hafif bir uğultu geliyordu kulağıma. Bu uğultu kulağımdan gitmez, orada yuvalanır diye aklım çıkıyordu. Bir kıvrılma nasıl anlatılır? Keşke biri çıksa, iyi bir hatip, iyi bir yazar ya da, dese ki böyle kıvrılınır, ben de desem, "İşte tam böyle kıvrılıyordum." Göbeğimi kendim keseceğim mecburen, bir kıvrılma nasıl anlatılır... Dört kere, beş kere değil, sanki ben bitmeyen bir şeymişimcesine sonsuzca sürüyordu. Bu yüzden işte kıvrılmamın sınırlarını, boyutunu bilemiyordum. Teslim olmaktan başka çarem yoktu. Yatıp onu bekliyor, geldiğinde itaat ediyor, en küçük parçalarıma kadar dağılıyor, yatağın üzerinde bütün parçalarımla asılı kalıyor, sonra bir bulut, bir sis nasıl katlanabilirse öyle katlanıyordum.

Boşluğun, karanlığın, bitmeyen bir uğultunun her gece tecavüz ettiği bir çocuktum.

Çıldırabilirdim. Çıldırmadım. Elleri, kolları, yüzü yok olup gitmiş bir deli olabilirdim. Olmadım. Sadece ve sadece katlandım. Bazen keskince (hatip ya da yazar bulamadığımızdan yine ben), hani kâğıdı ortadan kıvırınca üzerinden elle geçilir ya öyle, bazen yumuşak bir kazak gibi kendi halinde katlandım. Hiç kolay değildi doğrusu. Katlanmak deyip geçebilirsiniz ama hayır hiç kolay değildi. İşin en kötü yanı ise sonsuzluğumdu. Sorun buradaydı, anlıyor musunuz? Sonsuzdum ve bu yüzden de her bir yandan, yok yanlardan değil çepeçevre; hem içimden hem dışımdan, hem aralardaki boşluklarımdan, belki uzaylılar, belki Allah (baba) tarafından, belki cinler belki ruhlar oyun istiyor diye, belki daha adını sanını bilmediğimiz gizli bir güç istiyor diye, sadece canı biraz eğlenmek istiyor diye ya da belki yüce bir amaç uğruna, geceleri, yatağımda tek başıma katlanıyordum.

Bu kadar. Susmalıyım. Olan biteni çözemediğim için sürekli katlanıyordum, kıvrılıyordum diyerek ve buna makul tek bir neden gösteremeyerek, hatta nasıl olduğunu bile yeterince ikna edici bir şekilde anlatamayarak baş ağrıtmak istemiyorum. Hem daha fazla uzatırsam, kim bilir, belki de yayınlamazlar...

Sizden tek bir ricam var, geçmişinizde böyle katlandıysanız yahut kıvrıldıysanız veyahut kırıldıysanız, siz dümdüz durduysanız bile bir yakınınızın böyle bir şeyi tecrübe ettiğini duyduysanız, lütfen aşağıdaki telefon numarasından bana ulaşın. Aradığınızda evde olmazsam diye bir telesekreter aldım. Telesekreterle ilgili bir sorun çıkarsa diye adresimi de buraya iliştiriyorum. Biliyorum, bunu yaşamış biri varsa beni bulacaktır. Ölesiye heyecanlıyım. Sapık değilim, korkmadan gelebilirsiniz.

İsterseniz bir arkadaşınızı alırsınız yanınıza. Görüşme boyunca daire kapısını açık tutarız (isterseniz kamuya açık bir alanda buluşuruz, çay bahçesi, dönerci, nasıl isterseniz). Lütfen. Teşekkür ederim. Lütfen. Saygılar.

Neriman Güneş
Sakızağacı Mahallesi Çamsakızı Sok. Özlem Apt. D.9
Bakırköy – İstanbul
Tel: 0216 337 20 72

